భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ ఎత్తుగడల పంథా పైన పత్రం

పరిచయం

1951 ఫిబ్రవరి మరియు మార్చి నెలల్లో మాస్కోలో CPSU (b) మరియు CPI ప్రతినిధుల మధ్య జరిగిన చర్చల తరువాత, భారతదేశంలో అనేక ముఖ్యమైన పత్రాలు ప్రచురించబడ్డాయి. అవి పార్టీ కార్యక్రమం; అనేక సంవత్సరాలుగా రహస్య ప్రకటనగా మిగిలిపోయిన ఎత్తుగడల పంథా, ఎత్తుగడల పంథా అవగాహన బహిరంగ ప్రకట అయిన విధాన ప్రకటన; మరియు భారతదేశంలో మొదటి సార్వత్రిక ఎన్నికలకు తయారు చేయబడిన ఎన్నికల మానిఫెస్టో. (1) ఈ పత్రాలన్నీ CPSU (b) మరియు స్టాలిన్ నేతృత్వంలోని దాని నాయకత్వ ఆమోదాన్ని పొందాయని CPSU పార్టీ ఆర్కైవ్‌ల నుండి స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నది.

రెండు పార్టీల మధ్య చర్చలు - మొదట్లో చైనా కమ్యూనిస్ట్ పార్టీకి చెందిన లియు షావో-చి పాల్గొనాలని భావించారు - పి.సి. జోషి, బి.టి. రణదివే, చంద్ర రాజేశ్వరరావులతో గుర్తించబడిన మూడు వరుస పంథాల వైఫల్యాల ఫలితంగా భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ కార్యకలాపాలు కుప్పకూలాయి. మౌంట్‌బాటన్ అవార్డును పి.సి. జోషి స్వాగతించారు; భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ నాయకత్వాన్ని రజనీ పామ్ దత్ ఒప్పించే వరకు ఆయన 1942, ఏప్రిల్ 1946 ల మధ్య పాకిస్తాన్ ప్రతిపాదనకు మద్దతు ఇచ్చారు; కాంగ్రెస్ పార్టీ నెహ్రూ వర్గంతో పొత్తు పెట్టుకోవాలని కోరుకున్నారు. ఫిబ్రవరి, 1948లో కలకత్తాలో జరిగిన భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ 2వ మహాసభ, జోషి నాయకత్వ సంస్కరణవాద పంథాగా పరిగణించబడిన దానిని నిర్ణయాత్మకంగా తోసిపుచ్చింది. అయితే బి.టి. రణదివే కొత్త నాయకత్వం కొత్త కార్యకలాపాలను ప్రారంభించింది, ఇది పార్టీని

దాదాపు నాశనం చేసింది. ఆ కాలంలో రైతాంగ విప్లవాన్ని ప్రేరేపించిన కార్మికుల తిరుగుబాట్ల రష్యన్ విప్లవ పంథాని అనుకరించాలని రణదివే ప్రయత్నించాడు,, కానీ అతని నాయకత్వంలో, దానికి బదులుగా, దానికి ఆ సామర్థ్యం , శక్తి లేనప్పటికీ కార్మిక వర్గం తిరుగుబాటు చర్యలకు పాల్పడుతుందని భావించాడు. అంతేకాకుండా, రణదివే భారత ఆర్థిక వ్యవస్థ వలస మరియు భూస్వామ్య స్వభావాన్ని తిరస్కరించాడు, ప్రజాస్వామ్య, సోషలిస్ట్ విప్లవ ప్రక్రియలు పెనవేసుకోవాలని ప్రతిపాదించాడు. ఈ విషయంలో ఆయన యుగోస్లావ్ కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ అభిప్రాయాల ప్రభావంలో ఉన్నాడు . భారతదేశంలో సోషలిస్ట్ విప్లవ తక్షణ దృక్పథాన్ని 'మూర్ఖత్వం', 'ప్రమాదకరమైనది' అని స్టాలిన్ నేరుగా తిరస్కరించాడు. రజనీ పామ్ దత్, భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీలు రణదివే అభిప్రాయాలను 'ట్రాట్స్కీ యిజం', 'టైటోయిజం'తో సమానమైనవని తోసిపుచ్చారు. ఆంధ్ర కమిటీకి చెందిన చంద్ర రాజేశ్వరరావు, ఎం. బసువపున్నయ్య భారత విప్లవ ప్రజాస్వామ్య లక్షణాన్ని సరిగ్గా నొక్కి చెప్పారు. వారు చైనా విప్లవ అనుభవం నుండి ప్రేరణ పొందారు, భారత విప్లవానికి మార్గం తెలంగాణలో ఆచరించబడుతున్నగెరిల్లా పోరాట పంథాలోనే ఉందని సూచించారు. అయితే, చంద్ర రాజేశ్వరరావును భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ నాయకత్వానికి నియమించడం కూడా పార్టీ విభేదాలను పరిష్కరించలేదు. కార్మిక వర్గంలో, ట్రేడ్ యూనియన్లలో పునాది ఉన్న భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ నాయకులు ఎస్.ఎ. డాంగే, ఎస్.వి. ఘాటే వంటివారు గెరిల్లా యుద్ధం ఆధారంగా తక్షణ సాయుధ పోరాట పంథాను అంగీకరించలేదు. పి.సి. జోషి, అజయ్ ఘోష్ ఇలాంటి వైఖరినే అవలంబించారు. వివిధ వర్గాల విరుద్ధమైన విధానాల మధ్య ఘర్షణల ఫలితంగా పార్టీ ఇప్పుడు పక్షవాతానికి గురయింది. ఈ ప్రతిష్టంభన భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీని సిపిఎస్‌యు(బి) నాయకత్వంతో సమావేశం కావాలని సూచించడానికి ప్రేరేపించింది. (2)

మాస్కోలో జరిగిన చర్చలలో, స్టాలిన్ రణదివే, రాజేశ్వరరావు గ్రూపుల దృక్కోణాలను తిరస్కరించాడు. ఇప్పటికీ వలసరాజ్యంగా, బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యవాద పట్టులో ఉన్న దేశంలో సోషలిస్ట్ విప్లవ అవకాశాన్ని ఆయన తిరస్కరించాడు, కార్మిక వర్గం ప్రారంభించే విప్లవం రైతాంగ విప్లవానికి దారితీస్తుంది అనే భావనను ఆయన తిరస్కరించాడు. జనతా ప్రజాస్వామ్య విప్లవ అవసరాన్ని అంగీకరిస్తూ, భారతదేశంలో గెరిల్లా పోరాటం స్వయంగా విప్లవానికి దారితీస్తుందనే అవకాశాన్ని ఆయన తోసిపుచ్చాడు. చైనాలో పీపుల్స్ లిబరేషన్ ఆర్మీ మంచూరియాకు వెళ్లగలిగిన తర్వాత మాత్రమే విజయం సాధించిందని స్టాలిన్ అన్నాడు. అక్కడ దానికి స్నేహపూర్వక సోవియట్ వెనుక భాగం ఉంది, తద్వారా పీపుల్స్ లిబరేషన్ ఆర్మీ ఇకపై కుమింటాంగ్ దళాలచే చుట్టుముట్టబడుతుందని భయపడాల్సిన అవసరం లేదని, వాస్తవానికి ఆతరువాతే చియాంగ్ కై-షేక్ సాయుధ దళాలపై దాడికి దిగగలిగింది. అలాంటి సౌలభ్యం భారత విప్లవానికి లేదు. భారతదేశంలో గెరిల్లా పోరాటం, కార్మికవర్గ విప్లవాత్మక చర్యలతో కూడి ఉండాలని దీని అర్థం. కార్మికవర్గంలోని మెజారిటీని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ గెలుచుకోవాలి, సమ్మె చర్యలలో పాల్గొనాలి, పట్టణ ప్రాంతాలలో సాయుధ కార్మికుల విభాగాలను ఏర్పాటు చేయాలి. (3) తెలంగాణలో జరిగిన గెరిల్లా పోరాటం దేశంలో ప్రధాన పోరాట రూపానికి ప్రాతినిధ్యం వహించలేదని, దానికి బదులుగా ఇది భారతదేశంలో పోరాట ప్రారంభానికి ప్రారంభం మాత్రమే అని స్టాలిన్ గుర్తించాడు. భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ బలహీనమైన పార్టీ కాబట్టి, తీవ్రమైన ఇబ్బందులకు దారితీసే తక్షణ సాయుధ పోరాటం గురించి మాట్లాడకూడదు.

స్టాలిన్‌తో చర్చల తర్వాత మాస్కోలో భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ ప్రతినిధి బృందం పార్టీ కార్యక్రమం, ఎత్తుగడల పంథా ప్రారంభ ముసాయిదాలను రూపొందించింది. కార్మికవర్గ సాయుధ కార్యకలాపాలను రైతాంగ గెరిల్లా

పోరాటాలను రెండింటినీ సమన్వయం చేయాలనే అనే దృక్పథంపై రెండోది రూపొందించబడింది.

ఇక్కడ ప్రచురించబడిన ముసాయిదా ఎత్తుగడల పంథాను సవరణల తర్వాత భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ ఆమోదించింది కానీ దానిని రహస్య పత్రంగా మాత్రమే రూపొందించి పంపిణీ చేసింది. వ్యూహాత్మక సమస్యలపై భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ బహిరంగ ప్రకటనను విధాన ప్రకటన సూచిస్తుంది.

ఎత్తుగడల పంథాను భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ సమర్థించినప్పటికీ, కృశ్చెవ్ ఆవిర్భావం తర్వాత అది వివాదాస్పదంగా మారింది. జాతీయ ప్రజాస్వామ్యానికి శాంతియుత పరివర్తనకు మద్ధతు ఇచ్చిన పార్టీ వర్గాలలో ఈ పత్రం పట్ల ఆదరణ తగ్గింది, వాస్తవానికి చైనా కమ్యూనిస్టు పార్టీ ప్రభావంతో జనతా ప్రజాస్వామ్య విప్లవానికి మద్ధతు ఇచ్చిన కమ్యూనిస్ట్ ఉద్యమంలోని విప్లవాత్మక విభాగాలలో ఎక్కువ మంది దీనిని పక్కన పెట్టారు. చాలా సంవత్సరాలపాటు భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు) ధోరణి, మొత్తం మీద విధాన ప్రకటనను, ఎత్తుగడల పంథాని సమర్ధించింది. భారతదేశం ఇకపై వలస, భూస్వామ్య దేశంగా వర్ణించబడదని (సోషల్ డెమొక్రటిక్ 'వలసవాద నిర్మూలన' సిద్ధాంటాన్ని (4) ఆమోదించటంతో), ఇప్పుడు భారతదేశం రాజకీయంగా స్వతంత్ర రాజ్యమనే అవగాహనకు భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ, భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు) రెండూ మారినప్పటికీ, భారత విప్లవ దశపై అవగాహనలో అవి తీవ్రంగా విభేదించాయి. జాతీయ ప్రజాస్వామ్య విప్లవంలో ప్రగతిశీల బూర్జువా వర్గంతో పొత్తు వాంఛనీయతను భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ పరిగణించినప్పటికీ, కార్మికవర్గ నాయకత్వంలో జనతా ప్రజాస్వామ్య విప్లవాన్ని భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు) సమర్థించింది. అంతేకాకుండా, చైనాలో విజయవంతమైనట్లుగా, భారతదేశంలో గెరిల్లా పోరాటం ద్వారా విప్లవ మార్గాన్ని పునరావృతం చేయడం అవసరమని భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు లెనినిస్టు) ప్రారంభ సంవత్సరాల్లో అర్థం చేసుకున్న దానికి వ్యతిరేకంగా,

ఎత్తుగడల పంథాకు భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు) మద్దతు ఇచ్చింది. భారతదేశంలో పోరాటానికి ఏకైక మార్గంగా గెరిల్లా పోరాటానికి గల పరిమితులని 1951లో స్టాలిన్ ఎత్తి చూపాడు.

అయితే పార్టీ స్థాపన నుండి భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు) ఎత్తుగడల పంథా, విధాన ప్రకటన, పత్రాలకు తీవ్రంగా కట్టుబడి లేదు. 1964లో పార్టీ స్థాపన నుండి 1975 అక్టోబర్ వరకు P. సుందరయ్య భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు) ప్రధాన కార్యదర్శిగా ఉన్నారని గుర్తుచేసుకోవచ్చు. ఎత్తుగడల పంథాను అమలు చేయడానికి ఆయన చేసిన అన్ని ప్రయత్నాలను పార్టీలోని మిగిలిన నాయకత్వం, ముఖ్యంగా B.T. రణదివే, M. బసవపున్నయ్య అడ్డుకున్నారు. 1975 అక్టోబర్‌లో పార్టీ ప్రధాన కార్యదర్శి పదవికి రాజీనామా చేస్తూ P. సుందరయ్య తన లేఖలో ఇలా అన్నారు, 'మా పార్టీ మహాసభ, కేంద్ర కమిటీ తీర్మానాలు "ఎత్తుగడల పంథా"ను (విధాన ప్రకటనను) మళ్లీ మళ్లీ ఆమోదించినప్పటికీ, ఆచరణలో అది తిరస్కరించబడుతోంది. విధాన ప్రకటనలో ఇవ్వబడిన పంథా, అవగాహనను ఖచ్చితంగా పాటించాలి.' (5) దీని అర్థం గెరిల్లా పోరాటంతో కలిపి కార్మిక విప్లవం అనే విప్లవాత్మక దృక్పథం పార్టీకి ఆమోదయోగ్యం కాదు. కార్మికుల, రైతాంగ, సైనిక తిరుగుబాటును కలపడానికి ప్రయత్నించిన ఎత్తుగడల పంథా, కార్మికుల, రైతుల రాజకీయ కార్యకలాపాల కేంద్రాలుగా ఉండే ప్రక్క ప్రక్కనే ఉన్న, కలిసి-కట్టుగా ప్రాంతాలను స్థాపించగల ప్రాంతాలను అభివృద్ధి చేయాలని డిమాండ్ చేసింది. దీనిని కూడా అమలు చేయడం సాధ్యం కాలేదు. సుందరయ్య తన అనుభవాలను ఇలా సూచించాడు: 'నేను మార్చి 1969లో పొలిట్ బ్యూరో సభ్యులకు లకు రాసిన నోట్‌లో (నం. 27/69) మన కార్మికవర్గ, రైతాంగ ఉద్యమాల కేంద్రాలుగా చేస్తూ, కాంపాక్ట్ మరియు కాన్టిగ్యుయస్ ప్రాంతాలుగా అభివృద్ధి చేయవలసిన ప్రాధాన్యత ప్రాంతాలుగా, ప్రధాన

పారిశ్రామిక, పరిపాలనా కేంద్రాలను జాబితా చేసాను. 1969 మరియు 1970లో ఈ విషయంలో పోలిట్ బ్యూరో సభ్యులు తయారు చేసిన దాదాపు 20 అంతర్గత-పోలిట్ బ్యూరో లేఖలు ఉన్నాయి, అయినప్పటికీ, మేము ఒక సాధారణ అవగాహనకు రాలేకపోయాము. ఫిబ్రవరి 1970 లో దీనిని కేంద్ర కమిటీ విస్తృతంగా ఆమోదించింది. అయినప్పటికీ దీనిని పోలిట్ బ్యూరో ఖరారు చేయవలసి వచ్చినప్పుడు, తీవ్ర విమర్శలు వచ్చాయి.

సంస్థాగత కర్తవ్యాలపై మార్చి 1973లో ముజఫర్‌పూర్ కేంద్ర కమిటీ తీర్మానం ఈ క్రింది విధంగా పరిష్కరించిందని సుందరయ్య పార్టీకి గుర్తు చేశారు:

"ప్రాధాన్యతా రంగాలను మొదట రాజకీయ స్థావరాలుగా అభివృద్ధి చేయడం, దీని నుండి విప్లవ ఉద్యమాన్ని విస్తరించవచ్చు, బాగా రక్షించవచ్చు అనే భావనను మొత్తం పార్టీ తీవ్రంగా తీసుకుంటే వాస్తవం అవుతుంది. కానీ మొదటి అవకాశం రాగానే రాష్ట్రంలోని ప్రతి ప్రాంతానికి విస్తరించి, కార్యకర్తలను అన్ని వైపులా చెదరగొడితే, దీనిని మాటల్లో అంగీకరించడం వల్ల ప్రయోజనం లేదు.

"ఒక పారిశ్రామిక నగరం పరిసర ప్రాంతాలలోని రైతులలో చేయవలసిన పనిని మరియు ఆ పారిశ్రామిక కేంద్రం, నగరంలోని ఇతర వర్గాల ప్రజలలో చేయవలసిన పనిని పూర్తిగా విస్మరించి, కొన్ని సుదూర కేంద్రాలలో ట్రేడ్ యూనియన్ విస్తరణ పరంగా మాత్రమే ఆలోచించే ప్రస్తుత ధోరణి, కార్మికవర్గాన్ని రాజకీయీకరించడానికి లేదా కార్మిక, రైతాంగ కూటమిని నిర్మించడానికి సహాయపడదు, లేదా అది విస్తృత ప్రజాసంఘానికి ఆధారం కాదు."

ఆచరణాత్మకంగా చెప్పాలంటే, ఎత్తుగడల పంథా పత్రాన్ని భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు) ఆచరణలో పెట్టలేదు.

ముజఫర్‌పూర్‌లో జరిగిన సమావేశంలో అదే సందర్భంలో సంస్థలో రహస్య విభాగాన్ని నిర్మించడం అవసరమని పునరుద్ఘాటించిన విషయాన్ని కామ్రేడ్ సుందరయ్య భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు)కి గుర్తు ఇలా చేశారు:

'ఏ మలుపులు వచ్చినా, ఆ మలుపులు ఎదుర్కొనేందుకు మన పార్టీ సిద్ధంగా ఉండాలని పార్టీ కార్యక్రమం నిర్దేశిస్తుంది. గ్రామాలలో, కర్మాగారాలు, దుకాణాలు, విభాగాలలో రహస్య (యూనిట్లను) శాఖలను ర్మించడం అవసరమని ఎత్తుగడల పంథా నిర్దేశిస్తుంది. 1967, 1973 నాటి కేంద్ర కమిటీ తీర్మానాలు (ముజఫర్‌పూర్ ఈ అంశాన్ని పునరుద్ఘాటించింది) ముజఫర్‌పూర్ కేంద్ర కమిటీ తీర్మానం ఈ రహస్య యూనిట్ల సంస్థ పురోగతి గురించి కేంద్ర కమిటీ ప్రతి 6 నెలలకు ఒకసారి నివేదికను పొందాలని, సమీక్షించాలని నిర్దేశిస్తుంది. కానీ మన దేశంలోని కొన్ని ప్రాంతాలలో ఉగ్రవాద ప్రభావిత ప్రాంతాలలో తప్ప మరెక్కడా దీనిని ప్రయత్నించలేదు. ఆచరణాత్మకంగా ప్రతి సభ్యుడు, ప్రతి అభ్యర్థి, ప్రతి సానుభూతిపరుడు అన్ని రంగాలలో, ప్రభుత్వ సేవలలో కూడా బహిర్గతమవుతున్నాడు, బహిరంగంగా ఉంటున్నాడు.

పార్టీ సంస్థలో రహస్య భాగాన్ని నిర్మించడాన్ని పార్టీ విస్మరించడమే తన రాజీనామాకు ఒక కారణమని సుందరయ్య తన పార్టీ పదవికి రాజీనామా చేస్తూ అన్నారు.

కార్యక్రమం, విధాన ప్రకటన, ఇతర పత్రాల పరంగా భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు) విప్లవాత్మక వాదనలకు దాని ఆచరణకు మధ్య అంతరం

అంటే అది పార్లమెంటరీ, చట్టపరమైన, శాంతియుత భ్రమల నుండి విడిపోలేదని అర్థం అని అంటూ సుందరయ్య ఇలా కొనసాగించాడు:

'మొట్టమొదటిది, అతి ముఖ్యమైనది ఐన కారణం ఏమిటంటే, కార్మికవర్గ పార్టీగా జనతా ప్రజాస్వామిక విప్లవాన్ని సాధించడానికి ప్రయత్నిస్తున్న మన పార్టీకి ఎదురయ్యే చిక్కులను మన ప్రముఖ (క్యాడర్) కార్యకర్తలు కూడా ఇంకా గ్రహించలేదు. మన కార్యక్రమంలో, విధాన ప్రకటనలో, రాజ్యాంగంలో, (ట్రేడ్ యూనియన్) కార్మిక రంగంలో కర్తవ్యాలు, (కిసాన్) రైతాంగ రంగంలో కర్తవ్యాలు, పార్టీ నిర్మాణంలో కర్తవ్యాల పైన మన విధి పత్రాలలో, రాజకీయ తీర్మానాలలో మనం విప్లవ పార్టీ కోణం నుండి కర్తవ్యాలను పదే పదే నొక్కి చెబుతాము, వివరిస్తాము. కానీ మొత్తం మీద అదంతా మాటలలోనే మిగిలిపోయింది, ***రాబోయే దీర్ఘ కాలం పాటు మన పార్టీ, ఉద్యమ, శాంతియుత అభివృద్ధి అవకాశాలపై మన ఆచరణ లోతుగా పాతుకుపోయిన పార్లమెంటరీ, చట్టబద్ధమైన భ్రమలపై ఆధారపడి ఉన్నది. మనం రివిజనిస్ట్ అలవాట్లను వదులుకోలేకపోతున్నాము, అన్ని ప్రజా రంగాలలో, పార్టీ నిర్మాణంలో పనిచేసే విధానాన్ని అదే విధంగా ఆలోచిస్తున్నాము.' (వక్కాణింపు,మూలంలోనిది).***

బహుశా ఏ కమ్యూనిస్ట్ పార్టీనీ దాని సొంత ప్రధాన కార్యదర్శి ఇంత తీవ్రంగా విమర్శించి ఎప్పుడూ ఉండకపోవచ్చు.

పి. సుందరయ్య రాజీనామా తర్వాత భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు) 1976లో ఎత్తుగడల పంథా, విధాన ప్రకటనను పునఃపరిశీలించింది. ఆ తరువాత వచ్చిన పత్రం 'ది స్టేట్‌మెంట్ ఆఫ్ పాలసీ రివ్యూడ్'ను (ఎత్తుగడల పంథా సమీక్షను) ఫిబ్రవరి 1951లో ముసాయిదా ఎత్తుగడల పంథాను రాసిన

నలుగురు సభ్యుల సిపిఐ బృందంలో సభ్యుడిగా ఉన్న మాకినేని బసవపున్నయ్య రాశాడు. ఈ సమీక్ష 1976లో ఆమోదించబడింది కానీ పి. సుందరయ్య మరణం తర్వాత 1986లో మాత్రమే ప్రచురించబడింది. (6) 1964, 1975ల మధ్య కాలంలో ఎత్తుగడల పంథా పత్రాన్ని వర్తింపజేయడానికి భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు) లో ప్రయత్నించిన పి. సుందరయ్య పూర్తిగా ఒంటరిపాటు కావడాన్ని ఇది వెల్లడించింది.

భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు), భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు లెనినిస్టు) ఏర్పడటానికి ముందు, ఆ తరువాత కాలంలో అభివృద్ధి చెందుతున్న మార్క్సిస్ట్-లెనినిస్ట్ ఉద్యమంలో దాదాపు ఇదే పరిస్థితి ఉంది.

1953 తర్వాత దశాబ్దాలలో 1951 నాటి భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ కార్యక్రమం, ఎత్తుగడల పంథా ప్రాముఖ్యతను నొక్కి చెప్పడానికి పరిమల్ దాస్‌గుప్తా చేసిన ప్రయత్నాల నుండి కూడా ఇది స్పష్టంగా తెలుస్తుంది. (7) 1951 పత్రాలకు అనుగుణంగా, 1953 నుండి దేశంలో స్వతంత్ర ప్రభుత్వం ఉందనే వాదనను ఆయన తిరస్కరించాడు, విదేశీ మూలధనం మరియు స్థానిక బూర్జువా వర్గం పారిశ్రామిక రంగాన్ని నియంత్రిస్తుందని; మార్పులు ఉన్నప్పటికీ గ్రామీణ ఆర్థిక వ్యవస్థలో భూస్వామ్య ప్రయోజనాలు ఆధిపత్యం చెలాయిస్తున్నాయని; అసంపూర్ణ జాతీయ విముక్తి పోరాటం ప్రజాస్వామ్య విప్లవంలో విలీనం అయిందని ఆయన అంగీకరించాడు. అంతేకాకుండా, భారతదేశం 'కేరళ మార్గాన్ని' అనుసరించాల్సిన అవసరం ఉందని లేదా 'శాంతియుత, పార్లమెంటరీ మార్గం' విజయం సాధించగలదనే 1955 నాటి దృక్పథంతో ఆయన ఏకీభవించలేదు. 1953-1964 మధ్య కాలంలో భారత రాజ్యం, ఆర్థిక వ్యవస్థ, సమాజం గురించి వారి అవగాహనను ఉమ్మడి భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ నుండి వారసత్వంగా పొందారనే కారణంతో పరిమల్ దాస్‌గుప్తా తరువాత భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు) రాజకీయ సూత్రీకరణలను

తిరస్కరించాడు. తక్షణ విప్లవ దశ, జాతీయ ప్రజాస్వామ్యమా లేదా జనతా ప్రజాస్వామ్యమా అనే దానిపై రెండు పార్టీలు విభేదించాయి. నక్సల్బరీ పోరాటానంతరం భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (మార్క్సిస్టు) లోని కొన్ని విభాగాలు కమ్యూనిస్ట్ విప్లవకారుల సమన్వయ కమిటీ (CCCR) ను ఏర్పాటు చేశాయి. కానీ వాస్తవానికి, వ్యక్తిగత ఉగ్రవాదం యొక్క ప్రధాన ఆచరణను వ్యక్తపరిచిన మెజారిటీ విభాగం, గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో 'సాయుధ పోరాటం' మాత్రమే పోరాట రూపం అనే 'తీవ్ర-వామపక్ష' అభిప్రాయాన్ని స్వీకరించినప్పుడు ఇది మరింత విభజనకు దారితీసింది మెజారిటీ విభాగం ముందుకు సాగి CPI ML ను ఏర్పాటు చేసింది. మూడు దశాబ్దాల తరువాత 1999 లో వ్రాస్తూ ఎత్తుగడల పంథా ప్రభావంలో, పారిశ్రామిక కార్మికవర్గం, రైతుల ఉమ్మడి పోరాటాలను నిర్వహించాల్సిన విప్లవ పార్టీ అవసరాన్ని ఆయన నొక్కి చెప్పడం కొనసాగించాడు. (8) పరిమల్ దాస్‌గుప్తా శాంతియుత మార్గంపై కాకుండా విప్లవ మార్గంపై దాని ప్రాధాన్యత, గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో గెరిల్లా పోరాటం, నగరాల్లో కార్మికుల తిరుగుబాట్లు, కార్మికుల, రైతాంగ కూటమి విజయానికి షరతు అనే అవగాహనతో, ఎత్తుగడల పంథా పత్రాన్ని సమర్థిస్తూనే ఉన్నాడు. చైనాలో విజయవంతమైన గెరిల్లా పోరాటాన్ని ఉదాహరణగా చూపి ఎక్కువ మంది కమ్యూనిస్ట్ విప్లవకారులు ఆకర్షితులైనప్పుడు ఎత్తుగడల పంథా దృక్పథాన్ని ముందుకు తీసుకు వెళ్ళడం కష్టం. కార్మికవర్గం పట్ల, కార్మిక సంఘాల పట్ల 1960లలో ఉన్న శత్రు వాతావరణం పరిమళ్ దాస్‌గుప్తాను ముంచెత్తకపోవడం అత్యంత అసాధారణమైన విషయం.

ప్రస్తావనలు

1. (సంపాదకత్వం) మోహిత్ సేన్, 'భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ చరిత్ర పత్రాలు', వాల్యూమ్ VIII, PPH, న్యూఢిల్లీ, 1977, పేజీలు 1-54

www.revolutionarydemocracy.org/archive/1951prog.htm, www.revolutionarydemocracy.org/archive/1951policy.htm, www.revolutionarydemocracy.org/archive/cpi1951.htm

2. భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ ఎత్తుగడల పంథాల మధ్య వ్యత్యాసానికి సంబంధించిన మరిన్ని వివరాలను ఇక్కడ చూడవచ్చు: విజయ్ సింగ్, '1947 తర్వాత భారత కమ్యూనిస్టుల కొన్ని ఎత్తుగడలు', (eds.) ఆండ్రియాస్ హిల్గర్, కొరిన్నా ఆర్. ఉంగర్, '1947 నుండి ప్రపంచంలో భారతదేశం', పీటర్ లాంగ్, ఫ్రాంక్‌ఫర్ట్ ఆమ్ మెయిన్, 2012, పేజీలు 99-119.
3. భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ సిసి ప్రతినిధులైన కామ్రేడ్స్ రావు, డాంగే, ఘోష్ మరియు పున్నయ్యలతో జె.వి. స్టాలిన్ జరిపిన చర్చల రికార్డు, (ఫిబ్రవరి 9, 1951), రివల్యూషనరీ డెమోక్రసీ, వాల్యూమ్ XII, నం. 2, సెప్టెంబర్ 2006.

   http://www.revolutionarydemocracy.org/rdv12n2/cpi2.htm
4. 'డీకోలనైజేషన్' సిద్ధాంతం యొక్క ప్రశ్నపై చూడండి: ఎకోనోమిచెస్కాయ ఎంట్సిక్లోపీడియా పొలిటిచెస్కాయ ఎకోనోమియాలో 'డెకోలోనిజాట్సీ టెయోరి', టామ్ I, ఇజ్డాటెల్'స్త్వో 'సోవెట్స్కాయ ఎంట్సిక్లోపీడియా', మోస్క్వా, 1972, పే. 374; 'Revolyutsionnoe dvizhenie v kolonial'nykh i polukolonial'nykh stranakh. Tezisy, ఇన్: 'Komunistycheskii ఇంటర్నేషనల్ v dokumentakh, 1919-1932', Moskva, 1933, pp. 832-870; కుసినెన్, 'ది రివల్యూషనరీ మూవ్‌మెంట్ ఇన్ ది కాలనీస్', వాల్యూమ్ 8, No 68, ఇంటర్నేషనల్ ప్రెస్ కరెస్పాండెన్స్, pp. 1225- 1233; 'కలోనియల్ ప్రశ్నపై కామ్రేడ్ కుసినెన్ ముగింపు ప్రసంగం', కమ్యూనిస్ట్ ఇంటర్నేషనల్ యొక్క ఆరవ ప్రపంచ కాంగ్రెస్, ఇంటర్నేషనల్ ప్రెస్ కరెస్పాండెన్స్, వాల్యూమ్. 8, నం. 81, 21 నవంబర్ 1928, పేజీలు 1519-1528. V

Serebryakav, L. Kasharshii, 'Protiv trotskistkoi kontseptsii imperializma,' Leningradskoe otdelenie kommunistheskoi akademii pri Ts I K SSSR, ఇన్స్టట్యూట్ ఎకోనోమికి, పార్టినియో ఇజ్డేటెలోస్ట్వ, మాస్కో, లెనిగ్రాడ్లీ. యుద్ధానంతర ప్రపంచ ఆర్థిక వ్యవస్థపై, వాషింగ్టన్, 1948, (రష్యన్ నుండి అనువదించబడింది). శోభన్‌లాల్ దత్తా గుప్తా, ‘కామింటర్న్ అండ్ ది కలోనియల్ క్వశ్చన్: ది డీకాలనైజేషన్ కాంట్రవర్సీ, CSSS, కలకత్తా, 1976, మరియు ‘కామింటర్న్, ఇండియా అండ్ ది కలోనియల్ క్వశ్చన్, 1920¬37, CSSSS కోసం కె. పి. బాగ్చి & కంపెనీ, కలకత్తా, 1980. [On the question of ‘decolonisation’ theory see: ‘Dekolonizatsii Teorii’ in Ekonomicheskaya Entsiklopedia Politicheskaya Ekonomia, Tom I, Izdatel’stvo ‘Sovetskaya Entsiklopedia’, Moskva, 1972, p. 374; ‘Revolyutsionnoe dvizhenie v kolonial’nykh i polukolonial’nykh stranakh. Tezisy, in: ‘Komunisticheskii Internatsional v dokumentakh, 1919-1932’, Moskva, 1933, pp. 832-870; Kuusinen, ‘The Revolutionary Movement in the Colonies’, Volume 8, No 68, International Press Correspondence, pp. 1225- 1233; ‘Concluding Speech of Comrade Kuusinen on the Colonial Question’, Sixth World Congress of the Communist International, International Press Correspondence, Vol. 8, No. 81, 21st November 1928, pp. 1519-1528. V Serebryakav, L. Kasharshii, ‘Protiv trotskistskoi kontseptsii imperializma,’ Leningradskoe otdelenie kommunisticheskoi akademii pri Ts I K SSSR, Institut ekonomiki, Partiinoe izdatelstvo, Moscow, Leningrad, 1932. L. Gruliow, Soviet Views on the Post-War World Economy, Washington, 1948, (Translated from the Russian). Sobhanlal Datta Gupta, ‘Comintern and the Colonial Question: The Decolonisation Controversy, CSSS, Calcutta, 1976, and ‘Comintern, India and the Colonial Question, 1920¬37, K. P. Bagchi & Company for CSSSS, Calcutta, 1980.]

5. (సంపాదకత్వం) డి. ప్రేమపతి: పి. సుందరయ్య 'నా రాజీనామా' (1975), ఇండియా పబ్లిషర్స్ & డిస్ట్రిబ్యూటర్స్, న్యూఢిల్లీ, 1991. http://www.revolutionarydemocracy.org/archive/resig.htm

6. ఎం. బసవపున్నయ్య, 'ది స్టేట్‌మెంట్ ఆఫ్ పాలసీ రివ్యూడ్', ది మార్క్సిస్ట్, వాల్యూమ్. III, నం. 3-4, ఏప్రిల్ 1986. www.revolutionarydemocracy.org/archive/basavapunnaiah.htm

7. ప్రదీప్ బసు, 'టువార్డ్స్ నక్సల్బరీ 1953-1967', ఆన్ అకౌంట్ ఆఫ్ ఇన్నర్-పార్టీ ఐడియాలజికల్ స్ట్రగుల్, ప్రోగ్రెసివ్ పబ్లిషర్స్, కలకత్తా, 2000లో పరిమల్ దాస్‌గుప్తా పోరాటాల వివరాలు ఉండవచ్చు.

8. పరిమల్ దాస్‌గుప్తా, 'పీపుల్స్ డెమోక్రటిక్ రివల్యూషన్ ఇన్ ఇండియా', ప్రొఫెసర్ నృపెన్ ఛటర్జీచే ప్రచురించబడింది, కమ్యూనిస్ట్ దర్శన్ ప్రకాషన్ కోసం, హౌరా, జూన్, 1999. దీనికి బాసుదేవ్ ఆచార్యకు కృతజ్ఞతలు.

విజయ్ సింగ్

ఎవరికి పంపాలి

కామ్రేడ్ స్టాలిన్ కు

కామ్రేడ్స్ డాంగే, ఘోష్, చంద్ర రాజేశ్వర రావు, మాకినేని బసవ పున్నయ్య సమర్పించిన భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ ఎత్తుగడల పంథా, ఇంగ్లీష్ నుండి అనువదించబడిన ముసాయిదాను మీకు పంపుతున్నాను.

చైర్మన్

విదేశీ విధాన కమిటీ CC AUCP (b)

B. గ్రిగోరిన్

ఫిబ్రవరి 27, 1951

సోవియట్ యూనియన్ కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ (బోల్షెవిక్) కేంద్ర కమిటీకి

ప్రియమైన కామ్రేడ్స్,

మీ అభ్యర్థన మేరకు, భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ అనుసరించాల్సిన ఎత్తుగడల పంథాను వివరిస్తూ మేము తయారుచేసిన ముసాయిదాను పంపుతున్నాము. కామ్రేడ్ స్టాలిన్ మమ్మల్ని పరిగణించమని అడిగిన అన్ని అంశాలను చేర్చడానికి మేము ప్రయత్నించాము. గెరిల్లా యుద్ధానికి సంబంధించిన ప్రశ్నకు సంబంధించి, కామ్రేడ్స్ రాజేశ్వర్ రావు, బసవ పున్నయ్య ప్రస్తుత ముసాయిదాలో చేర్చబడిన కొన్ని సూత్రీకరణలతో ఏకీభవించరు, వారి వాదనలను ప్రత్యేక లేఖలో సమర్పించారు. ముసాయిదాలో చేర్చబడిన మిగిలిన అంశాలతో వారు ఏకీభవిస్తున్నారు.

శుభాకాంక్షలతో.

ఎస్.ఎ. డాంగే

అజయ్ ఘోష్

చంద్ర రాజేశ్వర్ రావు [sic]

మాకినేని బసవ పున్నయ్య

వి. పావ్లోవ్ చే అనువదించబడింది

అసలు ప్రతి: ఇంగ్లీష్ నుండి అనువాదం

గెరిల్లా పోరాట సమస్యకు సంబంధించి సందేహాలు

గెరిల్లా పోరాట లక్ష్యం రైతుల భాగస్వామ్యంతో శత్రువుల సాయుధ దళాన్ని నిర్మూలించడం. ఇతరులను అణచివేయకుండా ఉండటానికి మిగిలిన అణచివేతదారులందరినీ భయభ్రాంతులకు గురిచేసి, వ్యక్తిగత అణచివేతదారులపై చేసే చర్యలను ఉగ్రవాదం అంటారు. వ్యక్తిగత అణచివేతదారుడిపై ఏదైనా చర్య, అది భూస్వామి అయినా, అధికారి అయినా లేదా గూఢచారి అయినా, సూత్రప్రాయంగా ఎందుకు నిషేధించారో నాకు అర్థం కాలేదు.

నా అభిప్రాయం ప్రకారం, గెరిల్లా పోరాట ప్రారంభ దశలో, కొంతమంది తెలిసిన అణచివేతదారులపై ఇటువంటి చర్యలు తీసుకోవడం, ఈ మార్గాల ద్వారా ఇతర అణచివేతదారులను అణచివేత నుండి దూరంగా ఉండమని బలవంతం చేయడానికి కాదు , కానీ ఉద్యమాన్ని, గెరిల్లా యూనిట్లను రక్షించడానికి అవసరం అవుతుంది. అలాంటి చర్య ప్రజలను ఎలా నిష్క్రియాత్మకంగా మారుస్తుందో నాకు అర్థం కావడం లేదు.

ఈ విషయంపై అంతర్జాతీయ సాహిత్యాన్ని నేను అర్థం చేసుకున్నంత వరకు, ఫాసిస్ట్ వ్యతిరేక యుద్ధంలో ఆక్రమిత దేశాలలో జర్మన్, జపాన్ ఫాసిస్టులపై గెరిల్లాలు నిర్దిష్ట వ్యక్తులపై ఇటువంటి చర్యలు తీసుకున్నారు,

గెరిల్లా పోరాటం జరుగుతున్న ఆసియా దేశాలైన మలేషియా, బర్మా, ఇండో-చైనా మొదలైన వాటిలో ప్రస్తుతం ఇలాంటి చర్యలు తీసుకుంటున్నారు. నాకు అర్థమైనంత వరకు లెనిన్ గెరిల్లా పోరాటంపై తన వ్యాసంలో అటువంటి చర్యలను వ్యతిరేకించకపోవడమే కాకుండా, వాటిని అరాచకవాదంగా ఖండిస్తూ అలాంటి చర్యలను వ్యతిరేకించిన మెన్షెవిక్‌లను తీవ్రంగా విమర్శించాడు.

ఈ సమస్యపై మేము వివరణలు కోరుతున్నాము.

చంద్ర రాజేశ్వర్ రావు [sic]

మాకినేని బసవ . పున్నయ్య

సంతకం వివిధ రంగుల సిరాతో ఉంది. ఈ లేఖను చంద్ర రాజేశ్వర్ రావు [sic] చేతితో రాశారు. — అనువాదకుని వ్యాఖ్య.

పావ్లోవ్ చే అనువదించబడింది

ఇంగ్లీష్ నుండి అనువాదం

భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ ఎత్తుగడల పంథా పై ముసాయిదా పత్రం

1. భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ ముసాయిదా కార్యక్రమంలో ప్రతిపాదించబడిన ప్రధాన తక్షణ లక్ష్యాలు భూస్వామ్య విధానాన్ని రద్దు చేయడం, రైతులు, వ్యవసాయ కార్మికుల మధ్య భూస్వామ్య శక్తుల ఆధీనంలో ఉన్న మొత్తం భూమిని పంపిణీ చేయడం, సంపూర్ణ జాతీయ స్వాతంత్ర్యాన్ని, స్వేచ్ఛను సాధించడం. ***భారతదేశంలో ఉన్న వ్యవస్థను కూలదోసి, దానిని ప్రజల జనతా ప్రజాస్వామ్య వ్యవస్థతో భర్తీ చేయడం ద్వారా మాత్రమే*** ఈ లక్ష్యాలను సాధించవచ్చు. దీనిని దృష్టిలో ఉంచుకుని, కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ, భూస్వామ్య దోపిడీదారునికి వ్యతిరేకంగా రైతాంగాన్ని సమీకరించడానికి, రైతాంగంతో కార్మికుల ఐక్యతను బలోపేతం చేయడానికి, కార్మికవర్గ నాయకత్వంలో జాతీయ స్థాయిలో, అన్ని తరగతుల సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక (జాతీయ బూర్జువా వర్గంతో సహా), విభాగాలు, సమూహాలు, ఇంకా భారతదేశ ప్రజాస్వామ్యం, స్వేచ్ఛ, స్వాతంత్ర్యాల కోసం పోరాడటానికి సిద్ధంగా ఉన్న ఇతర శక్తుల విస్తృత ఐక్య సంఘటనను స్థాపించడానికి అన్ని ప్రయత్నాలు చేస్తుంది.

2. అన్ని రకాల పోరాటాలను ఆశ్రయిస్తూనే. అత్యంత ప్రాథమిక రూపాలతో సహా, ప్రజలను సమీకరించడానికి అన్ని చట్టపరమైన అవకాశాలను ఉపయోగించి, స్వేచ్ఛ, ప్రజాస్వామ్యం కోసం పోరాటంలో ముందుకు సాగుతూ, భారతదేశంలో ప్రస్తుత వలస పాలన వ్యవస్థలో, నిజమైన ప్రజాస్వామ్య స్వేచ్ఛ లేకపోవడం దృష్ట్యా చట్టపరమైన, ప్రజాస్వామ్య అవకాశాలు ఖచ్చితంగా పరిమితం అని, అందువల్ల సామ్రాజ్యవాద-భూస్వామ్య వ్యవస్థ మద్దతు ఉన్న ప్రస్తుత వ్యవస్థను జనతా ప్రజాస్వామ్య రాజ్యంతో భర్తీ చేయడం ప్రజల ***సాయుధ తిరుగుబాటు ద్వారా*** మాత్రమే సాధ్యమని కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ

ఎల్లప్పుడూ వాదిస్తోంది. స్వతంత్ర అధికార పరివర్తన + అని పిలవబడే దాని గత 3 సంవత్సరాల నిర్దిష్ట అనుభవం ఈ వాదనకు రుజువు.

3. అయినప్పటికీ, సాయుధ పోరాట ఖచ్చితమైన స్వభావం, విజయం సాధించడానికి అటువంటి పోరాట రూపం అవసరం గురించి తప్పుడు, వక్రీకరించబడిన అభిప్రాయాలు మన పార్టీ శ్రేణులలో ప్రబలంగా ఉన్నాయి. పార్టీ 2వ మహాసభ తర్వాత కాలంలో, భారత ఆర్థిక వ్యవస్థ వలస స్వభావాన్ని విస్మరించడం, చైనా మరియు ఇతర వలస పాలన లోని దేశాలలో విప్లవ ఉద్యమ అనుభవం నుండి ఏ గుణ పాఠాలు నేర్చుకోవడాన్ని తిరస్కరించడం, నగరాలు, పారిశ్రామిక ప్రాంతాలలో ***<u>సాధారణ రాజకీయ సమ్మెలు</u>*** మన విప్లవానికి ప్రధాన సాధనం అనే అభిప్రాయాన్ని ప్రోత్సహించడానికి ***<u>రైతాంగ పోరాట</u>*** ప్రాముఖ్యతను దెబ్బతీయడం, అలాంటి సమ్మెలు దేశవ్యాప్తంగా తిరుగుబాటుకు కారణమవుతాయని, ప్రస్తుత పాలనా వ్యవస్థని కూలదోయడానికి దారితీస్తాయని అభిప్రాయాన్ని ప్రోత్సహించడం, నాయకత్వంలోని ఆధిపత్య ధోరణిగా ఉంది. ఆ తరువాత, చైనా విప్లవ అనుభవాన్ని తప్పుగా అర్థం చేసుకున్న ఆధారంగా, భారతదేశంలో విప్లవం చైనాలో విప్లవం వలె అభివృద్ధి చెందుతుందని, విజయం సాధించడంలో ***<u>గెరిల్లా</u>*** పోరాటం ప్రధానమైన లేదా ఏకైక సాధనంగా ఉంటుందని సిద్ధాంతం ముందుకు వచ్చింది. మునుపటి సిద్ధాంతం రైతాంగ ప్రాముఖ్యతను, వారి పోరాటాన్ని బలహీనపరుస్తుండగా, రెండో సిద్ధాంతం కార్మికుల ప్రాముఖ్యతను, వారి చర్యలను దెబ్బతీసింది. భారతదేశంలోని ప్రత్యేక పరిస్థితులను విస్మరించడం, ఇతర దేశాలతో యాంత్రిక పోలిక ధోరణి ఫలితమే ఈ రెండు ఎత్తుగడల పంథాలు.

సిద్ధాంతపరంగా మరియు ఆచరణాత్మకంగా ఈ రెండు ఎత్తుగడల పంథాలూ ***<u>కార్మికులను, రైతాంగాన్ని ఐక్యం చేసే</u>*** ప్రధాన లక్ష్యాన్ని

తిరస్కరించాయి, అటువంటి ఐక్యత యొక్క ఏకైక దృఢమైన పునాదిపై ఐక్య జాతీయ ఫ్రంట్‌ను నిర్మించే లక్ష్యాన్ని తిరస్కరించాయి, భూస్వామ్య వ్యతిరేక, సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక విప్లవంలో కార్మిక వర్గ నాయకత్వ పాత్రను తిరస్కరించాయి.#

4. సరైన వ్యూహాత్మక విధానాన్ని అభివృద్ధి చేయడానికి ఈ తప్పుడు సిద్ధాంతాలను తిరస్కరించడం, భారతదేశంలో ఉన్న ప్రత్యేక పరిస్థితులను అన్నిటినీ పరిగణనలోకి తీసుకోవడం అవసరం. భారతదేశం వెనుకబడిన వలస ఆర్థిక వ్యవస్థ కలిగిన పెద్ద దేశం, దాని జనాభాలో 80% మంది వ్యవసాయంపై ఆధారపడి ఉన్నారు (పెన్సిల్‌లో - పెముడిపడి ఉంది) అటువంటి దేశంలో, చైనాలోని అనుభవం చూపినట్లుగా, గెరిల్లా పోరాట విప్లవ ఉద్యమ ఆయుధశాలలో అత్యంత శక్తివంతమైన మార్గాలలో ఒకటిగా జాతీయ విముక్తి కోసం పోరాటంలో కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ దానిని ఉపయోగించుకోవాలి. అదే సమయంలో, ఈ సాధనాన్ని ప్రత్యేకంగా ఉపయోగించడంలో విజయానికి దారితీయలేని భారతదేశానికి ప్రత్యేకలక్షణమైన అంశాలు ఉన్నాయని మనం అర్థం చేసుకోవాలి. 1927లో చైనాలో జాతీయ ఐక్యసంఘటనలోని చీలిక సాయుధ దళాలలో అదేకాలంలో విభజనకు దారితీసింది, ప్రారంభంలో కమ్యూనిస్ట్ పార్టీకి 33,000 మంది పోరాట యోధులు మాత్రమే ఉన్నారు.

ఇది కాకుండా, అభివృద్ధి చెందని రైల్వేలు, ఇతర రవాణా మార్గాల నెట్‌వర్క్, కమ్యూనిస్టులు ఆక్రమించిన ప్రాంతాలపై తన బలగాలను త్వరగా కేంద్రీకరించడానికి శత్రువును అనుమతించలేదు. విప్లవ దళాలకున్న ఈ ప్రయోజనాలను పరిగణనలోకి తీసుకున్నప్పటికీ, వారు అనేక సందర్భాల్లో శత్రువులచే చుట్టుముట్టబడ్డారు. వారు ఈ చుట్టుముట్టడం నుండి బయటపడి, తమ దళాలను తిరిగి సమీకరించుకోవడానికి, వినాశనం నుండి తప్పించుకోవడానికి, కొత్త ప్రాంతాలకు వెళ్లవలసి వచ్చింది. వారు

మంచూరియాకు వెళ్లి ***<u>సోవియట్ యూనియన్‌లో దృఢమైన వెనుక భాగాన్ని కనుగొన్నప్పుడు</u>*** మాత్రమే చుట్టుముట్టడం అనే ముప్పు తగ్గింది, చివరికి చైనా విముక్తికి దారితీసిన బలమైన దాడిని నిర్వహించగలిగింది. కాబట్టి, సోవియట్ యూనియన్ అందించిన శక్తివంతమైన, దృఢమైన వెనుక భాగం రూపంలో మద్దతు, చైనా గ్రామీణ ప్రాంతంలో గెరిల్లా పోరాట వ్యూహాల విజయంలో నిర్ణయాత్మక పాత్ర పోషించింది.

5. ఈ కోణంలో భారతదేశంలో పరిస్థితి భిన్నంగా ఉంది. మొదట, మనకు సైన్యం లేదు, దానిని సృష్టించాల్సిన అవసరం ఉంది. భారతదేశంలో రవాణా నెట్‌వర్క్ చైనా కంటే చాలా అభివృద్ధి చెందింది, ప్రభుత్వం గెరిల్లాలకు వ్యతిరేకంగా పెద్ద సంఖ్యలో దళాలను త్వరగా కేంద్రీకరించడానికి వీలు కల్పిస్తుంది. ముఖ్యంగా, భారతదేశ భౌగోళిక స్థానం ఏమిటంటే, బలమైన, దృఢమైన వెనుకతట్టు భాగాన్ని అందించగల ఏ స్నేహపూర్వక రాజ్యంపైనా మనం ఆధారపడలేము. భారతదేశంలో గెరిల్లా పోరాటం ఉండదని దీని అర్థం కాదు. దీనికి విరుద్ధంగా, పైన పేర్కొన్న అంశాల ఆధారంగా, అన్ని వలస దేశాల మాదిరిగానే గెరిల్లా పోరాటం మన ఆయుధశాలలో ప్రధాన ఆయుధాలలో ఒకటిగా ఉండాలి. అయితే, ఈ ఆయుధం మాత్రమే విజయాన్ని అందించదు. దీనిని సాయుధ కార్మికుల విభాగాల నాయకత్వంలో పట్టణాలలో సార్వత్రిక సమ్మె, తిరుగుబాటు వంటి ఇతర ఆయుధాలతో పాటు ఉపయోగించాలి. విప్లవం వైపు గెలవగల దాదాపు పూర్తిగా అణచివేతకు గురైన రైతుల, దోపిడీకి గురైన ఇతర వర్గాల ప్రజలను కలిగి ఉన్న సాయుధ దళాలలో కూడా గట్టిగా పని చేయాలి. భారతదేశంలో ***<u>ఈ మూడు అంశాల మొత్తం ఉనికి</u>*** ఖచ్చితంగా అవసరం.

6. సంక్షోభం తీవ్రమయ్యే కొద్దీ దేశంలోని వివిధ ప్రాంతాలలో గెరిల్లా ఆక్రమిత ప్రాంతాలు అనివార్యంగా తలెత్తుతాయి, రైతాంగ ఉద్యమం

భూములను, ధాన్య నిల్వలను విప్లవాత్మకంగా స్వాధీనం చేసుకునే స్థాయికి పెరుగుతుంది, తద్వారా స్థానిక శత్రుదళాలను స్తంభింపజేస్తుంది, నాశనం చేస్తుంది. ఈ ప్రాంతాలు, ఈ ప్రాంతాలలో పనిచేస్తున్న విప్లవ శక్తులు ఎల్లప్పుడూ శత్రువులచే చుట్టుముట్టబడి నాశనం చేయబడే ముప్పును ఎదుర్కొంటూ ఉంటాయి. ఆ ప్రాంతాలు అన్ని వైపులా శత్రు దళాలచే చుట్టుముట్టబడతాయి కావున దేశంలోని అనేక ప్రాంతాలలో తమ సొంత సాయుధ యూనిట్లతో విముక్తి పొందిన భూభాగాలు ఏర్పడటం కూడా ఈ ముప్పును తొలగించదు. అందువల్ల, భారతదేశంలో ప్రస్తుత నిర్దిష్ట పరిస్థితులలో, అది ఎంత విస్తృతంగా ఉంటుందనే దానితో సంబంధం లేకుండాగెరిల్లా పోరాటం మాత్రమే శత్రువుపై విజయానికి దారితీయదు. తీవ్రతరం అవుతున్న సంక్షోభం విస్తృత పోరాటానికి దారితీసినప్పుడు, అనేక ప్రాంతాలలో గెరిల్లా శక్తులు శత్రువుపై పోరాడినప్పుడు, పట్టణాల్లోని, పరిశ్రమలోని ప్రధాన శాఖలలో, ముఖ్యంగా రవాణా రంగం లోని, కార్మికులు నిర్ణయాత్మక పాత్ర పోషించాల్సి ఉంటుంది. గెరిల్లాలపై, విముక్తి పొందిన మండలాలపై శత్రువు చేసే దాడిని కార్మికులు భారీ సమ్మెల ద్వారా ప్రతిఘటించాలి, స్తంభింపజేయాలి. పట్టణాల్లోని ***కార్మికుల సార్వత్రిక సమ్మెతో, తిరుగుబాటుతో విస్తృతమైన గెరిల్లా తిరుగుబాటు వెల్లువ కలిసి వస్తే,*** శత్రువు విప్లవ శక్తులను ఓడించడానికి ఏదో ఒక్క ప్రాంతంలో తన బలగాలను కేంద్రీకరించలేడు, అప్పుడు స్వయంగా ఓటమి, నాశనమయ్యే పరిస్థితిని ఎదుర్కొంటాడు.

7. పార్టీ కలిగి ఉన్న గ్రామీణ ప్రాంతాల్లో తిరుగుబాటుకు దారితీసే సార్వత్రిక సమ్మె సిద్ధాంతాన్ని, అలాగే గెరిల్లా పోరాట సాధారణ విస్తరణ విజయానికి దారితీస్తుందనే సిద్ధాంతాన్ని, రెండింటినీ తిరస్కరించాలి.రైతాంగ ఉద్యమం దేశంలోని అనేక ప్రాంతాలలో గెరిల్లా పోరాటంగా ఎదిగినప్పుడు మాత్రమే, ఈ పోరాటాన్ని కార్మికుల బలమైన సామూహిక సార్వత్రిక సమ్మెలతో

కలపగలమని గ్రహించాలి, ఇవి శత్రువును స్తంభింపజేస్తాయి, కార్మికుల సాయుధ విభాగాల నాయకత్వంలో పట్టణాలలో తిరుగుబాటుకు దారితీస్తాయి, ప్రజా ఉద్యమ ప్రభావంతో, ప్రజలలో మన ప్రత్యక్ష కార్యకలాపాల పర్యవసానంగా, సాయుధ దళాలలో చలనం ప్రారంభమౌతుంది, వాటిలో నుండి పెద్ద సంఖ్యలో విడిపోయి ప్రజలలో చేరతాయి , అప్పుడే విప్లవ విజయానికి హామీ ఇవ్వబడుతుంది. భారత కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ కర్తవ్యమ్ ఏమిటంటే, గ్రామీణ ప్రాంతాలలో వలె పట్టణాలలోని ప్రజలను నిర్దిష్ట డిమాండ్ల కోసం వారి రోజువారీ పోరాటంలో నడిపించడం, ఈ లక్ష్యం వైపు వారి ఉద్యమాన్ని ప్రణాళికాబద్ధంగా, అంగీకరించిన పద్ధతిలో నడిపించడం.

8. అలాంటి దృక్పథం కార్మికుల, రైతుల మధ్య అత్యంత సన్నిహిత ఐక్యతను ,అటువంటి ఐక్యత ఆధారంగా కార్మిక నాయకత్వ పాత్రను కోరుతుంది. నిరసన ప్రదర్శనలు, సమ్మెల ద్వారా రైతులకు ప్రత్యక్ష మద్దతు ఇవ్వడం ద్వారా రైతుల డిమాండ్లను ధైర్యంగా సమర్థించే చర్యల క్రమంలో ఈ ఐక్యత ఏర్పడుతుంది. కార్మిక నాయకత్వం కేవలం కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ ద్వారానే కాదు, ప్రధానంగా రైతాంగ డిమాండ్లకు, పోరాటాలకు మద్దతుగా కార్మికుల ప్రత్యక్ష భారీ చర్యలు చేపట్టడంతో వస్తుంది. కార్మిక వర్గం రైతాంగానికి అత్యంత సన్నిహితంగా ఉంటుంది, రైతాంగాన్ని తమ అత్యంత సన్నిహిత మిత్రుడిగా, మిత్రపక్షంగా చూస్తుంది. చాలా మంది కార్మికులు వ్యవసాయ ప్రాంతాల స్థానికులు, రైతాంగంతో లెక్కలేనన్ని సంబంధాల ద్వారా అనుసంధానించబడి ఉంటారు. కార్మికుల చర్యలు రైతాంగ నిరంతర పోరాటానికి సహాయపడటమే కాకుండా, మన జాతీయ ఉద్యమ చరిత్ర చూపినట్లుగా, సమీప ప్రాంతాలలోని రైతులను ఉత్తేజపరుస్తాయి, దానిని విప్లవాత్మకంగా మారుస్తాయి, కొత్త రైతులను పోరాటంలోకి ఆకర్షించడంలో సహాయపడతాయి. భారతదేశంలో ప్రస్తుత పరిస్థితిలో, కొద్దిమంది

దోపిడీదారులు తప్ప అన్ని వర్గాలు, సమూహాలు ఆకలితో మరణించే ప్రమాదాన్ని ఎదుర్కొంటున్నప్పుడు, ప్రభుత్వంపై ద్వేషం పెరుగుతున్నప్పుడు, తగ్గుతున్న ఆహార రేషన్ల సమస్యపై మొత్తం జనాభాను ఉత్తేజపరిచి వారి అసంతృప్తిని వ్యక్తీకరించడానికి, కార్యాచరణలో ఐక్యతను సృష్టించడానికి, ప్రజా ఉద్యమాన్ని ఉన్నత స్థాయిలకు ప్రోత్సహించడానికి ఒక గొప్ప సాధనంగా కార్మికవర్గం చేపట్టే చర్యలు ఉంటాయి. తన సొంత డిమాండ్ల కోసం మాత్రమే కాకుండా, అన్ని వర్గాల , సమూహాల డిమాండ్ల కోసం, ముఖ్యంగా రైతాంగ డిమాండ్ల కోసం కూడా పోరాటాన్ని కొనసాగిస్తూ, నిజమైన ప్రజాస్వామ్య ఉద్యమానికి ప్రధాన రక్షకుడిగా వ్యవహరిస్తూ, కార్మికవర్గం విప్లవాత్మక జనాభాకు నాయకుడిగా వ్యవహరిస్తుంది ,దాని విప్లవ ఐక్యతను నిర్మిస్తుంది.

9. అందువల్ల, ***<u>కార్మిక వర్గంలో రాజకీయ చైతన్యాన్ని</u>*** కల్పించడం, నాయకత్వ పాత్ర గురించి వారికి అవగాహన కల్పించడం, ప్రస్తుతం కార్మికవర్గంలో ఐక్యత లేకపోవడాన్ని అధిగమించడం, పరిశ్రమలోని ప్రధాన శాఖలలోని ***<u>మెజారిటీ కార్మికులను</u>*** మన వైపుకు ఆకర్షించడం, కర్మాగారాలు, వర్క్‌షాప్‌లలో రహస్య కమిటీలను కేంద్రంగా చేసుకుని కార్మిక వర్గ బలమైన ఉద్యమాన్ని నిర్మించడం ప్రధాన ప్రాముఖ్యత., అత్యంత చురుకైన ఉత్తమ శక్తులను పార్టీలోకి తీసుకురావాలి, ప్రధాన పారిశ్రామిక కేంద్రాలలో ***<u>సాయుధ కార్మికుల యూనిట్లను</u>*** సృష్టించడానికి సన్నాహక పని చేయాలి. వీటన్నింటికీ కార్మికులలో తీవ్రమైన రాజకీయ ప్రచారం చేయాలి, కార్మికుల తక్షణ డిమాండ్ల కోసం పోరాటానికి నాయకత్వం వహించడం, బలమైన ట్రేడ్ యూనియన్ ఉద్యమాన్ని సృష్టించడం కోసం ప్రతి రోజూ ఓపికగా పనిచేయడం అవసరం. ఐక్య కార్మికవర్గం, దాని ఆధిపత్య పాత్ర గురించి తెలిసిన కార్మికుల వర్గం మాత్రమే ఐక్యతను సాధించగలదు.

10. వ్యవసాయ ప్రాంతాలలో, పార్టీ ***ధనిక రైతులతో సహా*** ప్రతి రైతాంగ దొంతరను భూస్వామ్య దోపిడీకి వ్యతిరేకంగా సమీకరించాలి, జనాభాలో అధిక సంఖ్యాకులుగా ఉన్న వ్యవసాయ కార్మికులను, పేద రైతుల మద్దతుతో వారిలో ఐక్యతను సృష్టించాలి. భూస్వామ్యాన్ని రద్దు చేయడం, రైతాంగం మధ్య భూమి పంపిణీ ప్రధాన నినాదంగా మొత్తం వ్యవసాయ విప్లవ కాలంలో కొనసాగాలి, కౌలు తగ్గింపు, వ్యవసాయ ఉత్పత్తులకు న్యాయమైన ధర, చెల్లింపు, భూస్వామ్య పన్నులు, బలవంతపు శ్రమను రద్దు చేయడం, వ్యవసాయ కార్మికులకు కనీస వేతనం మొదలైన తక్షణ నిర్దిష్ట డిమాండ్లను రూపొందించాలి, ఈ డిమాండ్ల అమలుకై జరిపే పోరాటాలకు నాయకత్వం వహించాలి. వారి మద్దతుతో అధికారంలోకి వచ్చి వారిని మోసం చేసిన ప్రస్తుత ప్రభుత్వానికి వ్యతిరేకంగా రైతాంగంలో అసంతృప్తి అంతటా వ్యాపించింది, వ్యవసాయ సంక్షోభం తీవ్రరూపం దాల్చబోతోంది,. అయితే, దేశంలోని అనేక ప్రాంతాలలో రైతాంగం తరచుగా ప్రదర్శనలు నిర్వహిస్తున్నప్పటికీ, ప్రభుత్వంపై విస్తృత అసంతృప్తి ఉన్నప్పటికీ, దేశంలో రైతాంగ ఉద్యమం ఇప్పటికీ చాలా బలహీనంగా ఉంది, ఒక సంఘం, నాయకత్వం లేకపోవడం వల్ల రైతాంగంలోని పెద్ద సెక్షన్ ఇంకా చురుకైన పోరాటంలో పాల్గొనడం లేదు. మన వ్యవసాయ కార్యక్రమాన్ని నిరంతరం ప్రాచుర్యంలోకి తీసుకురావడం ద్వారా, ఓపికగా ప్రతిరోజు పని చేయడంద్వారా విస్తృత శ్రేణిలో పోరాటాలకు పునాదిగా మారగల నిర్దిష్టమైన, సులభంగా అర్థం చేసుకోగల డిమాండ్లను ముందుకు తీసుకురావడం ద్వారా, ఈ డిమాండ్ల కోసం పోరాటానికి సరైన నాయకత్వం వహించడం ద్వారా, ఈ పోరాట సమయంలో గ్రామీణ ప్రాంతాలలోని రహస్య శాఖలతో నాయకత్వ, దిశానిర్దేశక కేంద్రాలుగా రైతుల, వ్యవసాయ కార్మికుల సంస్థల నెట్‌వర్క్‌ను సృష్టించడం ద్వారా ఈ బలహీనతలను అధిగమించడం మన లక్ష్యం కావాలి. శత్రువుల దాడికి వ్యతిరేకంగా రైతు ఉద్యమాన్ని రక్షించడానికి పోరాట యోధులు, నిబద్ధత కలిగిన రైతు సమూహాలతో కూడిన ***స్వచ్ఛంద***

<u>(యూనిట్లను) శాఖలను</u> ఏర్పాటు చేయాలి. ఉద్యమం ముందుకు సాగుతున్నప్పుడు, భూమిని స్వాధీనం చేసుకునే, గెరిల్లా పోరాట దశకు చేరుకునేటప్పుడు ఈ యూనిట్లు గెరిల్లా యూనిట్లకు కేంద్రంగా మారతాయి.

11. సంక్షోభం పెరిగేకొద్దీ, ఉద్యమం, ఐక్యత, చైతన్యం , సంస్థ బలపడతాయి, పార్టీ బలం, ప్రభావం పెరుగుతుంది, శత్రువు రైతు ఉద్యమాన్ని నాశనం చేయడానికి మరింత క్రూరమైన చర్యలకు దిగుతున్న కొద్దీ, ***<u>ఆయుధాలను ఎప్పుడు, ఎక్కడ ఉపయోగించాలనే</u>*** సమస్య కూడా అంతే ముఖ్యమైనదిగా మారుతుంది. ఈ సమస్య చాలా ముఖ్యమైన ఆచరణాత్మక సమస్య కాబట్టి, పార్టీ స్పష్టమైన, సందేహరహితమైన సమాధానంతో ముందుకు రావడం నిస్సందేహంగా అవసరం.

12. భారతదేశం విసలమైనది ఐనందున, దేశంలోని వివిధ ప్రాంతాలలో ప్రజల చైతన్య స్థాయి, వివిధ స్థాయిల ప్రజా ఉద్యమాలు, వ్యవసాయ సంక్షోభ అసమాన తీవ్రత, పార్టీ ప్రభావంలో వివిధ స్థాయిల కారణంగా, రైతాంగ ఉద్యమం ప్రతిచోటా సమాన వేగంతో అభివృద్ధి చెందలేదని అర్థం చేసుకోవాలి. నిస్సందేహంగా ***అకాల తిరుగుబాట్లు, ఏ రకమైన సాహసోపేత చర్యలను*** ఎవరూ చేపట్టకుండా నివారించాలి. అదే సమయంలో మిగిలిన ప్రాంతాలలో ఉద్యమం తిరుగుబాటు దశకు చేరుకున్నప్పుడు మాత్రమే ఒక నిర్దిష్ట ప్రాంతంలో గెరిల్లా పోరాటానికి సాయుధ చర్యలను ఆశ్రయించాలని చెప్పడం తప్పు. దీనికి విరుద్ధంగా, ఉద్యమం ముందుకు సాగుతున్న కొద్దీ కొన్ని ప్రాంతాలలో గెరిల్లా పోరాట రూపంలో సాయుధ పోరాటం అవసరమయ్యే పరిస్థితి ఏర్పడవచ్చు. ఉదాహరణకు,రైతాంగ ఉద్యమం భూములను స్వాధీనం చేసుకోవడానికి తగినంతగా పరిణతి చెందిన పెద్ద భౌగోళికంగా ప్రయోజనకరమైన ప్రాంతాలలో, అటువంటి భూమిని ఎలా స్వాధీనం చేసుకోవాలి, స్వాధీనం చేసుకున్న భూములను ఎలా రక్షించుకోవాలి అనే

సమస్య ప్రస్తుత కాలంలో అత్యంత అత్యవసర సమస్యగా మారుతుంది. ఈ పరిస్థితులలో, ముఖ్యంగా అత్యంత అణచివేతకు గురైన, దోపిడీకి గురైన రైతులచే, ముఖ్యంగా పార్టీ నాయకత్వంలో నిజమైన సామూహిక రైతాంగ ఉద్యమం, బలమైన ఐక్యత ఆధారంగా ప్రారంభించబడిన గెరిల్లా పోరాటం, ***భూస్వాములను బహిష్కరించడం, కౌలు చెల్లించడానికి సామూహిక నిరాకరణ, వ్యవసాయ కార్మికుల సమ్మెలు*** వంటి ఇతర రూపాల పోరాటాలతో కలిపి, సరిగ్గా నిర్వహించబడి దర్శకత్వం వహించినట్లయితే, దేశంలోని అన్ని ప్రాంతాలలో రైతాంగాన్ని కదిలించి విప్లవాత్మకంగా మార్చగలదు, వారి పోరాటాన్ని ఉన్నత స్థాయికి పెంచగలదని మనం భావిస్తున్నాము. రైతు ఉద్యమం ముందుకు సాగుతున్నప్పుడు, ముఖ్యంగా పొరుగు ప్రాంతాలలో సమ్మెలు, ప్రదర్శనలు వంటి ***కార్మికవర్గ సామూహిక చర్యలతో*** దీనిని కలపాలి. జాగ్రత్తగా చేసిన సన్నాహాలు, సాధ్యమయ్యే అన్ని అంశాలను పరిగణనలోకి తీసుకోవడం ఆధారంగా ప్రారంభించబడిన గెరిల్లా పోరాటాన్ని ధైర్యంగా, పట్టుదలతో కొనసాగించాలి, ఉద్యమాల విజయాలను మన వద్ద ఉన్న అన్ని మార్గాల ద్వారా రక్షించుకోవాలి. అదే సమయంలో గెరిల్లా పోరాట ప్రాంతాలకు వ్యతిరేకంగా ఉన్నతమైన శత్రు దళాలు కేంద్రీకృతమై ఉన్నప్పుడు, గెరిల్లా పోరాట శక్తులు ఓటమిని లేదా పూర్తి నాశనమయ్యే ప్రమాదాన్ని ఎదుర్కొంటున్నప్పుడు పార్టీ అత్యంత సరళతతో వ్యవహరించాలి.

13. మన ఆందోళన, ప్రచారంలో, గెరిల్లా పోరాట ***రక్షణాత్మక స్వభావాన్ని*** నొక్కి చెప్పాలి, రైతులు పోరాడుతున్న డిమాండ్లపై, వారిని ఆయుధాలు చేపట్టేలా చేసిన దురాగతాలపై ప్రత్యేక శ్రద్ధ వహించాలి. హింస, రక్తపాతాలకి శత్రువులే కారణమని ఎత్తి చూపడం అవసరం.

14. గెరిల్లా పోరాటం విప్లవ ఆయుధంగా మారడానికి పార్టీ నిజమైన, సరైన బోల్షివిస్ట్ మార్గంలో గెరిల్లా పోరాటాన్ని కొనసాగించాలంటే, ***వ్యక్తిగత ఉగ్రవాదం*** పట్ల పార్టీ వైఖరిని పూర్తిగా వివరించడం అవసరం. కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ ఏ రూపంలోనైనా వ్యక్తిగత ఉగ్రవాదాన్ని వ్యతిరేకిస్తుంది. వ్యక్తిగత ఉగ్రవాద వ్యూహాలను, గెరిల్లా పోరాట వ్యూహంగా చూపించే ఏ ప్రయత్నాన్నైనా, ఈ రెండు వ్యూహాలను సమానం చేసే ఏ ధోరణినైనా, రెండింటి మధ్య వ్యత్యాసాన్ని అస్పష్టం చేసే ఏ ధోరణినైనా తీవ్రంగా వ్యతిరేకించాలి. ఏ విధమైన సాయుధ చర్య అయినా, అది పూర్తిగా రైతు పోరాట యోధులతో కూడిన యూనిట్ ద్వారా నిర్వహించబడినా,లేదా అటువంటి చర్యలు పార్టీ శాఖల ద్వారా నిర్వహించబడినా కూడా, గెరిల్లా పోరాటం కాదని స్పష్టంగా అర్థం చేసుకోవడం అవసరం.

15. గెరిల్లా పోరాటంలో, ప్రజలు తమ సొంత చరిత్ర సృష్టికర్తలు,చురుకైన భాగస్వాములు, వీరులు,. గెరిల్లా పోరాటం అనేది ప్రజా ఉద్యమ ఉత్పత్తి,ఈ ఉద్యమంతో నేరుగా ముడిపడి ఉంటుంది, మన కాలపు భారతదేశంలోని నిర్దిష్ట పరిస్థితులలో ఈ ఉద్యమం భూమిని, ధాన్యపు నిల్వలను స్వాధీనం చేసుకునే నిర్దిష్ట దశకు, పరిశీలనలో ఉన్న ప్రాంతాలలో తిరుగుబాటు దశకు చేరుకున్నప్పుడు అది వ్యక్తమవుతుంది. ప్రజలు ఆహారం, ఆశ్రయం, సమాచారాన్ని అందించే నిష్క్రియాత్మక సానుభూతిపరుడి పాత్రను మాత్రమే పోషించే విధంగా, గెరిల్లా పోరాటాన్ని ప్రజల నుండి వేరుపడి ఒంటరిగా, నిర్వహించకూడదు. దీనికి విరుద్ధంగా, ***భూములను స్వాధీనం చేసుకోవడం, కౌలు చెల్లింపులను రద్దు చేయడం, ప్రజలను అణచివేసేవారిని చురుకుగా బహిష్కరించడం*** వంటి ఇతర రకాల సామూహిక చర్యలను నిర్వహించే లక్ష్యంతో గెరిల్లా చర్యలను కలిపి నిర్వహించాలి. అటువంటి ప్రజా ఉద్యమంతో విడదీయరాని విధంగా కలిపిన గెరిల్లా పోరాటం మాత్రమే

ప్రజలలో విప్లవాత్మక విశ్వాసాన్ని అభివృద్ధి చేయగలదు, విస్తరించగలదు, నింపగలదు.

16. వ్యక్తిగత ఉగ్రవాదానికి విరుద్ధంగా, గెరిల్లా చర్యలు ఒక నిర్దిష్ట అణచివేతదారుని లేదా ఈ లేదా ఆ "గుర్తించబడిన" భూస్వామిని లేదా పోలీసు అధికారిని నిర్మూలించడానికి చేపట్టబడవు. ***గెరిల్లా చర్యల లక్ష్యం*** ప్రజా ఉద్యమాన్ని రక్షించడం, ఉద్యమాన్ని నాశనం చేయాలనుకునే శక్తులను అస్తవ్యస్తం చేయడం, నాశనం చేయడం. ఈ దళాలు సాయుధ దళాలు, పోలీసు యూనిట్లు, అంతర్గత భద్రతా బ్యాండ్ల వంటి ఫాసిస్ట్ సాయుధ బృందాలు కావచ్చు. వరుస పోరాటాలు, ఆకస్మిక దాడుల ద్వారా ఈ శక్తులను ఒక్కొక్కటిగా నాశనం చేయడం, వారి ఆయుధాలను స్వాధీనం చేసుకోవడం, వాటిని నిర్మూలించడం , వారి రవాణాను విచ్ఛిన్నం చేయడం ద్వారా ప్రజలకు వ్యతిరేకంగా వారి కార్యకలాపాలను అసాధ్యం చేయడం, తద్వారా అనుకూలమైన పరిస్థితిలో గెరిల్లా ఆధిపత్య ప్రాంతాలు విముక్తి పొందిన ప్రాంతాలుగా మారే, గెరిల్లా యూనిట్లు విముక్తి సైన్యంగా మారే పరిస్థితులను సృష్టించడం. ఈ నిజమైన గెరిల్లా చర్యలకు విరుద్ధంగా, వ్యక్తిగత భీభత్స ***పద్ధునైన మొన*** ప్రజల ప్రత్యేక అణచివేతదారులకు వ్యతిరేకంగా ***ఎక్కు పెట్టబడి ఉంటుంది***. ప్రత్యేక అణచివేతదారులుగా భూ యజమానులు, పోలీసు అధికారులు - "గుర్తించబడతారు", ప్రత్యేక సాయుధ వ్యక్తులు లేదా యూనిట్లు వారి నిర్మూలనను నిర్వహిస్తాయి. అటువంటి చర్యల లక్ష్యం ఇతర అణచివేతదారులను భయపెట్టడం, ప్రజలను అణచివేయడం ఆపమని వారిని బలవంతం చేయడం., ఇటువంటి చర్యలు ఈ లక్ష్యాన్ని ఎప్పటికీ సాధించవని అన్ని దేశాల అనుభవం చూపుతున్నది. ఇటువంటి చర్యలు ప్రజలను చురుకుగా చేయడానికి బదులుగా నిష్క్రియాత్మకంగా చేస్తాయి, అన్ని విధాలుగా వ్యర్థమైనవి, హానికరమైనవి.

17. ప్రజల గెరిల్లా శక్తులకు, విప్లవ ప్రతీఘాత శత్రు శక్తుల మధ్య జరిగే ఘర్షణ ప్రక్రియలో, అత్యంత ద్వేషించబడిన వారితో సహా వ్యక్తిగత అణచివేతదారులు చంపబడవచ్చు, కానీ అలాంటి హత్యలు గెరిల్లా చర్యల లక్ష్యం కాదు. విముక్తి పొందిన ప్రాంతాలలో ప్రజా న్యాయస్థానాలు వ్యక్తిగత అణచివేతదారులను వారు చేసిన నేరాలకు శిక్షించడానికి ప్రయత్నిస్తాయి, కానీ ఇది ప్రత్యేకంగా ఎవరో ఒకరిని చంపే లక్ష్యంతో చర్యలను నిర్వహించడం లాంటిది కాదు.

18. గెరిల్లా పోరాట స్వభావం అలాంటిది కాబట్టి, దాని లక్ష్యాలు అలాంటివి కాబట్టి, గెరిల్లా పోరాటం చాలా తీవ్రమైన విషయం అని, తగినంత రాజకీయ, సంస్థాగత, సాంకేతిక సన్నాహాలు లేకుండా, సాధారణంగా దేశంలో, ప్రత్యేకంగా ఎంపిక చేసిన ప్రాంతంలోని నిర్దిష్ట పరిస్థితులను జాగ్రత్తగా అంచనా వేయకుండా ప్రారంభించలేమని అర్థం చేసుకోవాలి. అటువంటి చర్యలకు అనుకూలమైన ప్రాంతాలలో కూడా అన్ని గెరిల్లా చర్యలను తిరస్కరించడానికి ఒక వాదనగా దేశం అంతటా ప్రజా ఉద్యమ ప్రస్తుత బలహీనతను పార్టీ సూచించకూడదు, అలాగే, ప్రస్తుతం, గెరిల్లా పోరాటాన్ని సరళంగా నిర్వహించి, సాధారణంగా ప్రజా ఉద్యమాన్ని బలోపేతం చేయాలి.

19. పార్టీ దీనిని సాధించగలదు, జాతీయ స్థాయిలో గెరిల్లా పోరాటం, తిరుగుబాటుకు దారితీసే కార్మికుల సార్వత్రిక సమ్మె స్థాయికి ప్రజా ఉద్యమాన్ని అభివృద్ధి చేయగలదు, అది ఏ క్షణంలోనైనా జాతీయ-రాజకీయ పరిస్థితిని సరిగ్గా అంచనా వేస్తేనే, అది ఆత్మాశ్రయతను తిరస్కరిస్తే, కావాల్సిన వాటిని వాస్తవికతగా అంగీకరించకపోతే, ***అవకాశాన్ని వాస్తవికతతో గందరగోళపరచకపోతే***, అంతేకాకుండా, వస్తుగత పరిస్థితులు సరిపోవని, వారికి విశ్వాసం ఉన్న, వారిని విప్లవ విజయానికి నడిపించగల పార్టీ అంటే, ముఖ్యంగా కార్మికవర్గంలో, ప్రజలలో బలమైన మూలాలను కలిగి ***ఒక విస్తృత పార్టీ ఉన్న అంతర్గత పరిస్థితి*** కూడా -, ఉండాలని అది గుర్తుంచుకోవాలి.

20. గత 3 సంవత్సరాలలో ప్రజలలో గొప్ప విప్లవ ఉప్పెన/ వెల్లువ ఉన్నప్పటికీ, అనేక సామూహిక చర్యలు జరిగినప్పటికీ, జరుగుతున్నప్పటికీ, ప్రభుత్వం, దాని నాయకులు, ఏజెంట్లు ఇప్పటికే ఒంటరి వారయ్యారని ***భారతదేశం విప్లవ తిరుగుబాటుకు, విప్లవానికి దరిదాపున ఉందని, దేశంలో ఇప్పటికే అంతర్యుద్ధం కొనసాగుతున్నదని, చెప్పడం పెద్ద అతిశయోక్తి*** అవుతుంది. అటువంటి అతిశయోక్తి తప్పనిసరిగా పార్టీ ఎదుర్కొంటున్న నిర్దిష్ట కర్తవ్యాలను విస్మరించడానికి, ప్రజల నుండి దూరమై ఒంటరిగా సాహసోపేత చర్యలను నిర్వహించడానికి, ప్రచారం చేయడానికి, ప్రజల ప్రస్తుత స్పృహ స్థాయికి లేదా వాస్తవ పరిస్థితికి సంబంధం లేని చర్య కోసం వ్యర్థమైన పిలుపులు, ఆడంబరమైన నినాదాలు ఇవ్వడానికి దారితీస్తుంది. ఆచరణలో ఇది పార్టీని ఒంటరిని చేస్తుంది, శత్రువు దానిని నాశనం చేయడాన్ని ఇది సులభతరం చేస్తుంది. దీని ఫలితంగా సోషలిస్టులవైపు, ఇతర విధ్వంసక శక్తుల వైపు ప్రజలు మొగ్గు చూపుతారు. సంస్కరణవాద దృక్పథంలో, ప్రజా ఉద్యమంలో బలహీనత, ఐక్యత లేకపోవడం, శత్రువు దాడిని మాత్రమే చూసి, తిరోగమనం, "వేచి ఉండటం" అనే విధానాన్ని, వారి బలాన్ని తిరిగి సంఘటితం చేసుకునే విధానాన్ని పట్టణాలలో, గ్రామీణ ప్రాంతాలలోని సాయుధ చర్యలను అన్నిటినీ తిరస్కరించే విధానాన్ని బోధించటం కూడా అంతే తప్పు. పరిస్థితిని అర్థం చేసుకోవడం ఆధారంగా రూపొందించబడిన వ్యూహాలు ***సంస్కరణవాద చెత్త రూపానికి*** దారితీస్తాయి ప్రజలను, పార్టీ నడిపించడానికి బదులుగా వారి వెనుక నడిచే పరిస్థితికి దారి తీస్తుంది.

21. వాస్తవ పరిస్థితి ఏమిటంటే ***సంక్షోభం వేగంగా పెరుగుతోంది***, దాని ప్రభావంతో ప్రజలు విప్లవాత్మకంగా మారుతున్నారు, పెద్ద ఎత్తున ఘర్షణల కాలం ముందుంది. ప్రభుత్వం ప్రజలకు వాగ్దానం చేసిన ఒక్క బాధ్యతను

కూడా నెరవేర్చలేకపోవడం, ప్రభుత్వం ఒక్క సమస్యను కూడా పరిష్కరించలేకపోవడం, ముఖ్యంగా వ్యవసాయ సంస్కరణలు, జనాభాకు ఆహార సరఫరాల సమస్య పరిష్కరించలేకపోవడం, ఇవన్నీ భ్రమలన్నిటినీ వేగంగా బద్ధలుగొడుతున్నాయి, ఇప్పటికే మనలో ఎక్కువ మంది ప్రజలు ప్రస్తుత ప్రభుత్వాన్ని దోపిడీ వర్గాల ప్రభుత్వంగా, భూస్వాముల, పెట్టుబడిదారుల ప్రభుత్వంగా భావిస్తున్నారు. సాయుధ తిరుగుబాటు చేయకుండానే ***సార్వత్రిక ఎన్నికల*** ద్వారా ప్రభుత్వాన్ని మార్చవచ్చని, నిజమైన ప్రజాదరణ పొందిన ప్రభుత్వాన్ని ఎన్నుకోవచ్చని జనాభాలో ఎక్కువ మంది భావిస్తున్నారు, కానీ తగినంత జీతం, వ్యవసాయ వస్తువులకు న్యాయమైన ధరలు, రేషన్ కార్డుల వ్యవస్థ పునరుద్ధరణ మొదలైన రోజువారీ డిమాండ్ల కోసం పోరాటంలో దేశంలోని అన్ని ప్రాంతాలలో లక్షలాది మంది ప్రజలు పాల్గొనడం ప్రారంభించారు. ప్రజా ఉద్యమాల పెరుగుదల, ఇప్పటికీ ప్రజలలో అసంతృప్తి పెరుగుదల కంటే వెనుకబడి ఉంది, జనాభాలో కొద్ది భాగం మాత్రమే ప్రభుత్వానికి వ్యతిరేకంగా నిజమైన పోరాటంలోకి ఆకర్షితులవుతున్నారు. ఈ వెనుకబాటుతనం కేవలం ప్రభుత్వ అణచివేత చర్యల ఫలితమే కాదు, అన్నింటికంటే ముఖ్యంగా ***బలహీనమైన పార్టీ*** , ***ప్రగతిశీల శక్తుల అనైక్యత*** ఫలితంగా కూడా ఉంది. అందువల్ల, పార్టీ ప్రధాన కర్తవ్యాలలో ఒకటి, కార్మికవర్గ ఐక్యతను బలోపేతం చేయడం, ఒక నిర్దిష్ట కార్యక్రమం ఆధారంగా ప్రజా శక్తులను ఏకం చేయడం, పార్టీ నాయకత్వాన్ని అందించగలిగేలా ఒక ప్రజా పార్టీని నిర్మించడం. అటువంటి నాయకత్వం మాత్రమే ప్రజా ఉద్యమాన్ని ఏకం చేసి విస్తరించగలదు, దానిని మరింత ఉన్నత స్థాయికి తీసుకెళ్ళగలదు.

22. ***ప్రస్తుత ప్రభుత్వాన్ని రద్దు చేసి, ప్రజాస్వామ్య శక్తుల ఐక్యతను సూచించే ప్రజా ప్రభుత్వం***, బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యానికి వ్యతిరేకంగా పోరాడే,

వ్యవసాయ సంస్కరణలను, ప్రజాస్వామ్యాన్ని తీసుకువచ్చే ప్రభుత్వం రావాలనే నినాదాన్ని పార్టీ ముందుకు తీసుకురావాలి. రాబోయే సార్వత్రిక ఎన్నికలను తన కార్యక్రమాన్ని విస్తృతంగా ప్రచారం చేయడానికి, ప్రజాస్వామ్య శక్తుల సమీకరణకు, ఏకీకరణకు, ప్రస్తుత ప్రభుత్వ విధానాలను, పద్ధతులను బట్టబయలు చేయడానికి ఉపయోగించుకోవాలి. పార్టీ ప్రజలను వారి రోజువారీ పోరాటంలో నడిపించాలి, వారిని దశలవారీగా ముందుకు తీసుకెళ్లాలి, తద్వారా ప్రజలు వారి స్వంత అనుభవంపై సాయుధ విప్లవ ఆవశ్యకతను, అనివార్యత గురించే విధంగా ఒప్పించాలి. ఫాసిజం అనివార్యత గురించి పార్టీ మాట్లాడకూడదు, అందుకు బదులుగా దేశంలోని ప్రజాస్వామ్య దృక్పథం ఉన్న ప్రజల అపారమైన వనరులను ఉపయోగించి ప్రజలను ఏకం చేయాలి, ప్రస్తుత ప్రభుత్వం తీసుకున్న ఫాసిజం వైపు బలోపేతం చేసే మార్గాన్ని అడ్డగించాలి. ఓపికగా, క్రమబద్ధమైన రోజువారీ ప్రయత్నాల ద్వారా, ప్రజల డిమాండ్ల కోసం బహిరంగంగా పోరాడటం ద్వారా, ప్రజలలోని అన్ని స్థాయిలలోని గట్టి/ నిర్దిష్ట పోరాటానికి సరైన నాయకత్వం వహించడం ద్వారా, పార్టీ అభివృద్ధి చెందుతుంది, జనతాప్రజాస్వామ్య ఉద్యమ నిర్వాహకుడిగా, నాయకుడిగా తన పాత్రను నెరవేర్చగలదు.

23. కాబట్టి, ఈ సంవత్సరకాలంగా మన పార్టీలో చైనా మార్గం అనే సమస్యపైన, సాయుధ పోరాటం ఎలా నిర్వహించాలనే సమస్యపైన జరుగుతున్న ఈ ***అంతులేని చర్చలను మనం ఆపాలి***. ఇటువంటి చర్చలు పార్టీలో అస్తవ్యస్తతకు దారితీస్తాయి, దాని బలాన్ని తగ్గిస్తాయి, పార్టీ నాయకత్వం అత్యంత అవసరమైన సమయంలో ప్రజలకు నాయకత్వాన్ని దూరం చేస్తాయి. ఈ సమస్యలపైన ఇప్పటివరకు జరిగినట్లుగా బహిరంగంగా నిర్వహించబడిన చర్చలు, ***మన ప్రణాళికలన్నింటినీ శత్రువులకు వెల్లడిస్తాయి***, వాటిని అమలు చేయడం కష్టతరం చేస్తాయి.

వాస్తవానికి అతి త్వరలో సంక్షోభం రాబోతోంది, ప్రస్తుత స్థితిలో పార్టీ అస్తవ్యస్తంగా, బలహీనంగా ఉంది, ప్రజలను విప్లవం వైపు తీసుకెళ్లడానికి సంక్షోభాన్ని పూర్తిగా ఉపయోగించుకోలేదు. అటువంటి పరిస్థితిలో దానిపై ఉంచే భారీ బాధ్యతను మోయడానికి పార్టీ సిద్ధంగా లేదు. అందువల్ల, ప్రస్తుత బలహీనతలను వీలైనంత త్వరగా అధిగమించాలి, తద్వారా పార్టీ శ్రేణులు ఐక్యంగా ఉండి, పార్టీ ప్రజా పునాదిని విస్తృతం చేయడానికి, దానిని బలోపేతం చేయడానికి చర్యలు తీసుకోవాలి. పోరాటంలో పాల్గొన్న కార్మికుల నుండి, ఇతర వర్గాల నుండి ఉత్తములను ఆకర్షించి, దానిని ఒక ప్రజా పార్టీగా మార్చేటప్పుడు, పార్టీలోని తగినంతగా తనిఖీ చేయని, నమ్మదగినవారిలా పరిగణించబడని శక్తులను చేర్చుకోవడంలో అప్రమత్తంగా ఉండటం కూడా అవసరం. ఈ ప్రయోజనం కోసం మనకు ***పార్టీ సభ్యత్వానికి అభ్యర్థిత్వ/ కేండిడేట్ సభ్యత్వ వ్యవస్థ*** ఉండాలి. చట్టపరమైన అన్ని మార్గాలను ఉపయోగించి ప్రస్తుత పార్టీ ***చట్టవిరుద్ధమైన యంత్రాంగాన్ని*** నిర్ణయాత్మకంగా బలోపేతం చేయడం కూడా అవసరం.

24. మన దేశంలో పార్టీ చేయాల్సిన అతి ముఖ్యమైన పని ఏమిటంటే, ***శాంతిని కాపాడటానికి*** భారత ప్రజలను సమీకరించడం. ప్రపంచంలోనే అతిపెద్దదిగా, అత్యంత జనసాంద్రత కలిగిన దేశాలలో ఒకటిగా ఉన్న మన దేశం ఆగ్నేయాసియాలో కీలక స్థానాన్ని ఆక్రమించినందున, ఆంగ్లో-అమెరికన్ యుద్ధోన్మాదులపై పోరాటంలో, శాంతిని కాపాడటంలో భారతదేశం కీలక పాత్ర పోషించాలి. భారతదేశం ఈ పాత్ర పోషించేలా చూడటం కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ కర్తవ్యం.

25. మన దేశంలో శాంతి శక్తులు గొప్పవి. ఈ శక్తులు బలపడుతున్నాయి. సోవియట్ యూనియన్ పట్ల ప్రేమ, అభిమానం మధ్యతరగతి మేధావులతో

సహా జనాభాలోని అన్ని వర్గాలలో విస్తృతంగా ఉంది. ***చైనా విముక్తి***, గొప్ప శక్తిగా దాని పెరుగుదల, ఆహార సమస్య, కరువు, వరదలు, అనారోగ్య సమస్యలను పరిష్కరించడానికి చైనా ప్రజా ప్రభుత్వానికి సహాయపడిన పద్ధతులు మన ప్రజలపై గొప్ప ముద్ర వేశాయి.. ***కొరియాలో అమెరికన్ దురాక్రమణకు*** వ్యతిరేకంగా దేశంలో మానసిక స్థితి కూడా అంతే బలంగా ఉంది, కొరియా ప్రజల పట్ల సానుభూతి భావాలు చాలా విస్తృతంగా ఉన్నాయి, అత్యంత ప్రగతినిరోధక వార్తాపత్రికలు కూడా అమెరికన్లను విమర్శించవలసి వచ్చింది. ప్రజలలో ఉన్న షరతులు లేని ఈ భావాలు, ఇతర అంశాల కారణంగా, అమెరికన్ సామ్రాజ్యవాదుల అత్యంత నీచమైన దుష్ట చర్యలను (అణు బాంబు ప్రయోగ బెదిరింపు, ప్రజల చైనాను దురాక్రమణదారుగా ప్రకటించడం మొదలైనవి) నెహ్రూ ప్రభుత్వం వ్యతిరేకించవలసి వచ్చింది.

26. అయితే, పార్టీ ఇప్పటివరకు విస్తృతంగా శాంతి కోసం చేస్తున్న పోరాటాన్ని శాంతి కోసం గొప్ప ఉద్యమంగా మార్చలేకపోయింది ఎందుకంటే, ఇతర ప్రశ్నల విషయానికొస్తే, ***శాంతి సమస్యకు మనం అనుసరించిన విధానం చాలా ఛాందసత్వంతో కూడినది***. శాంతి కోసం ఉద్యమం కేవలం పార్టీ మద్ధతుదారులు, ట్రేడ్ యూనియన్లు, మన ప్రభావంలో ఉన్న రైతు సంఘాల మద్ధతుదారులకే పరిమితం చేయబడింది. ఏదైనా సమస్య విషయంలో ప్రభుత్వంపై చేసే సాధారణ విమర్శలకు, పార్టీ నిర్వహించే పోరాటాలను ప్రాచుర్యం పొందేందుకు శాంతి ఉద్యమ వేదికను ఉపయోగించారు. దీని ఫలితంగా శాంతి కోరుకునే వారందరినీ పోరాటంలోకి ఆకర్షించే శాంతి ఉద్యమ పరిధిని అనివార్యంగా పరిమితం చేయడం జరిగింది. ఇటీవలే మనం అలాంటి హానికరమైన పద్ధతి నుండి దూరంగా ఉండటం ప్రారంభించాము.

ఈ ఛాందసత్వానికి మరో నిదర్శనం ఏమిటంటే, ప్రజలు ఎదుర్కొంటున్న ఇతర కీలక సమస్యలతో శాంతి సమస్యను అనుసంధానించలేకపోయాము, నెహ్రూ ప్రభుత్వ యుద్ధ వైఖరి, తద్వారా పెరుగుతున్న రక్షణ బడ్జెట్‌కు, నిత్యావసర వస్తువుల ధరల పెరుగుదలకు, విద్య పద్దులో బడ్జెట్ కోతలకు, గృహనిర్మాణ రంగంలో అసంతృప్తికరమైన పరిస్థితికి, పౌర హక్కులపై పెరుగుతున్న దాడి మొదలైన వాటితో గల సంబంధాన్ని మనం ప్రజలకు చూపించలేకపోయాము.

27. విస్తృత మద్దతు ఉన్న శాంతి పోరాటాన్ని విస్తరించడానికి అన్ని రకాల ఛాందసత్వాలను తిరస్కరించడం చాలా ముఖ్యం. జాతీయ విముక్తి ఉద్యమ పెరుగుదల, విస్తరణ ***శాంతి లక్ష్యానికి సహాయపడుతుంది***. శాంతి ఉద్యమ పెరుగుదల ***జాతీయ విముక్తి ఉద్యమాన్ని విస్తరించడంలో కూడా సహాయపడుతుంది***. ఈ విధంగా ఈ రెండు ఉద్యమాలు ఒకదానికొకటి దగ్గరి సంబంధం కలిగి ఉంటాయి, ఒకదానిని మరొకటి బలోపేతం చేస్తాయి. శాంతి వేదిక విస్తృత వేదిక. ఇది శాంతి మద్దతుదారులందరినీ, ఏదో ఒక కారణం వల్ల యుద్ధానికి వ్యతిరేకంగా ఉన్న, యుద్ధాన్ని ప్రారంభించడానికి, వ్యాప్తి చేయడానికి ఉద్దేశించిన అన్ని చర్యలను వ్యతిరేకించడానికి సిద్ధంగా ఉన్న అన్ని శక్తులనూ ఇది కలిగి ఉండాలి, చేర్చుకోవాలి.

28. శాంతి ఉద్యమం శాంతికి సంబంధించి ***నెహ్రూ ప్రభుత్వ విదేశాంగ విధానాన్ని*** సరిగ్గా అంచనా వేయాలి, ఈ విధాన ప్రత్యేక వ్యక్తీకరణల అన్నిటినీ గురించి సరైన వైఖరిని తీసుకోవాలి.

యుద్ధోన్మాదులను ఆపడానికి ప్రభుత్వం తీసుకునే ప్రత్యేక చర్యలకు శాంతి ఉద్యమం మద్దతు ఇవ్వాలి; ఉదాహరణకు, అణు బాంబుకు వ్యతిరేకంగా నెహ్రూ చేసిన ప్రకటన, చైనాను ఖండిస్తూ ఐక్య రాజ్య సమితిలో అమెరికన్ ప్రతిపాదనలకు వ్యతిరేకంగా ఆయన ఓటు వేయడం, కానీ అదే సమయంలో

ప్రభుత్వ ఊగిసలాడే, నిరాసక్త విధానాలను ఎత్తి చూపడం, స్థిరమైన శాంతి విధానం కోసం ప్రజలను సమీకరించడానికి దృఢమైన పోరాటం నిర్వహించడం చేయాలి.

వాస్తవానికి నెహ్రూ ప్రభుత్వ విధానాన్ని శాంతి విధానం అని పిలవలేము. ముఖ్యంగా ఇది అమెరికన్, బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యవాదం మధ్య యుక్తితో మసలుకునే విధానం. ప్రపంచ యుద్ధ పరిణామాలకు నెహ్రూ భయపడుతున్నాడు. అందువల్ల " సంయమన" విధానాన్ని, "తెగేవరకూ లాగకూడదు" అనే విధానాన్ని అనుసరిస్తున్నాడు. అదే సమయంలో భారత ప్రభుత్వం బ్రిటిష్ కామన్వెల్త్ ఆఫ్ నేషన్స్‌లో చురుకైన సభ్యుడిగా కొనసాగుతోంది, ఇది అమెరికన్ సామ్రాజ్యవాదం దాని దురాక్రమణ యుద్ధాలలో భాగస్వామి. కొరియాలో అమెరికా చేసిన దురాక్రమణ యుద్ధాన్ని భారత ప్రభుత్వం ఖండించలేదు, ఈ దురాక్రమణను అనుమతిస్తూ ఐక్యరాజ్యసమితి చేసిన చట్టవిరుద్ధమైన తీర్మానానికి మద్ధతు ఇవ్వడం మానుకోలేదు. మలయాలో యుద్ధం చేస్తున్న బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యవాదులను ఖండించలేదు, దీనికి విరుద్ధంగా, మలయా ప్రజలకు వ్యతిరేకంగా యుద్ధం కోసం గూర్ఖాలను నియమించుకోవడానికి అనుమతించింది. వియత్నాంలో ఫ్రెంచ్ దురాక్రమణను ఖండించలేదు, దాని సైన్యాన్ని, సైనిక సామగ్రిని రవాణా చేసేందుకు ఫ్రెంచ్ సామ్రాజ్యవాదులకు సేవలను అందిస్తూనే ఉంది.

29. అందువల్ల, స్టాక్‌హోమ్, వార్సా అప్పీళ్లకు మద్దతుగా, అణు యుద్ధ ముప్పుకు వ్యతిరేకంగాప్రజలను సమీకరించడంతో పాటు, ఇంగ్లాండ్ మరియు ఫ్రాన్స్ సామ్రాజ్యవాదులు ఆగ్నేయాసియా ప్రజలకు వ్యతిరేకంగా నిర్వహిస్తున్న వలస యుద్ధాలకు సహాయపడే, సులభతరం చేసే ప్రస్తుత ప్రభుత్వ రాజకీయ చర్యలకు వ్యతిరేకంగా ప్రజలను ఏకం చేయడం భారతదేశంలో శాంతి ఉద్యమ ప్రధాన కర్తవ్యాలలో ఒకటి. శాంతి ఉద్యమం శాంతివాద ఉద్యమం కాదు,

శాంతికి సాధారణ మద్ధతును నమోదు చేసే ఉద్యమం మాత్రమే కాదు. ఇది శాంతిని రక్షించడానికి, వలస యుద్ధాలు చేసే సామ్రాజ్యవాద యుద్ధోన్మాదులతో సహా సామ్రాజ్యవాద యుద్ధోన్మాదులకు వ్యతిరేకంగా నిర్ధిష్ట చర్యల కోసం చేసే ఒక ఉద్యమం.

30. పీపుల్స్ రిపబ్లిక్ ఆఫ్ చైనా పట్ల శత్రుత్వాన్ని నాటడానికి చేసే అన్ని ప్రయత్నాలకు వ్యతిరేకంగా శాంతి మద్ధతుదారులు పోరాటం చేయాలి. టిబెట్ విముక్తి శాంతికి ముప్పు కాదని, యుద్ధోన్మాదులకు నిర్ణయాత్మక దెబ్బ అని వారు మన ప్రజలకు వివరించాలి. కొరియా, చైనా ప్రజలను బానిసలుగా మార్చాలనే అమెరికన్ యుద్ధోన్మాదుల ప్రణాళికలను భగ్నం చేసి, మొత్తం ప్రపంచంలో శాంతి లక్ష్యాన్ని బలోపేతం చేసిన ***చైనా స్వచ్ఛంద సేవకుల వీరోచిత చర్యలకు*** వారు మద్ధతు ఇవ్వాలి.

31. భారతదేశం, పాకిస్తాన్‌ల మధ్య పెరుగుతున్న ఉద్రిక్తతలు సామ్రాజ్యవాద కుయుక్తి ఫలితమని, అది రెండు దేశాల ప్రజల శత్రువుల చేతుల్లోకి వెళుతుందని ఎత్తి చూపడం ద్వారా పాకిస్తాన్‌కు వ్యతిరేకంగా ఉద్దేశించిన యుద్ధ ప్రచారాలకు అన్నిటికీ వ్యతిరేకంగా మనం పోరాడాలి. సైనిక బడ్జెట్‌ను నిర్ణయాత్మకంగా తగ్గించాలని, ***భారతదేశం, పాకిస్తాన్, సిలోన్ ల మధ్య శాంతియుత, సన్నిహిత మైత్రి విధానాన్ని*** మనం డిమాండ్ చేయాలి.

32. సోవియట్ యూనియన్‌ను అపఖ్యాతిపాలు చేయడానికి వ్యతిరేకంగా, సోవియట్ యూనియన్ స్థిరమైన శాంతి విధానాన్ని, యుద్ధోన్మాద, దురాక్రమణ విధానంగా చూపించడానికి ప్రయత్నిస్తున్న వారందరికీ వ్యతిరేకంగా శాంతి మద్ధతుదారులు నిర్ణయాత్మక పోరాటం చేయాలి. “ప్రావ్దా” నుండి వచ్చిన విలేఖరి ప్రశ్నకు కామ్రేడ్ స్టాలిన్ ఇచ్చిన సమాధానంలోని స్పష్టమైన, సాహసోపేతమైన ప్రకటన ఆధారంగా, నిజమైన యుద్ధోన్మాదులను మనం

ప్రత్యేకంగా బహిర్గతం చేయాలి, ప్రజల జీవితాన్ని మరింత మెరుగుపరచడానికి తన శక్తిని, వనరులన్నింటినీ ధారపోస్తూ, శాంతి పరిరక్షణ కోసం పోరాటంలో మొత్తం ప్రగతిశీల మానవాళిని నడిపిస్తున్న సోవియట్ యూనియన్ ప్రకాశవంతమైన ఉదాహరణను అనుసరించాలి. శాంతిని ప్రేమించే అన్ని దేశాల ప్రజల మధ్య బలమైన స్నేహం, ప్రపంచాన్ని యుద్ధ ముప్పు నుండి రక్షించడానికి దోహదపడుతుంది, అటువంటి స్నేహాన్ని స్థాపించడంలో భారత ప్రజలు గొప్ప పాత్ర పోషించాలి - ఈ వాస్తవం మొత్తం జనాభా యొక్క స్పృహలోకి నాటుకోవాలి.

(ఆంగ్ల) అనువాదం పావ్లోవ్

తెలుగు అనువాదం: యార్లగడ్డ వెంకట రావు.

చేతితో రాసిన వ్యాఖ్యలు,క్రింది గీతాలు V.M. మోలోటోవ్ వి.

RGASPI ఫండ్ 82, Op. 2, D. 1205, LL 28-48.

ముగింపు గమనికలు:

* ఇక్కడ చేర్చడానికి ఉద్దేశించిన మార్జిన్‌పై చేతితో రాసిన వ్యాఖ్యను అనుసరించడం:

కార్మికుల ప్రయోజనాలను కాపాడటానికి చర్యలు.

+ ఇక్కడ చేర్చడానికి ఉద్దేశించిన మార్జిన్‌పై చేతితో రాసిన వ్యాఖ్యను అనుసరించడం:

దేశంలోని అర్ధ-వలస పాలన నుండి

ఇక్కడ చేర్చడానికి ఉద్దేశించిన మార్జిన్‌పై చేతితో రాసిన వ్యాఖ్యను అనుసరించడం: భారతదేశంలోని సామ్రాజ్యవాదానికి, దాని ఏజెంట్లకు వ్యతిరేకంగా కూడా నిఎక్కుపెట్టబడింది

*****

Document on the Tactical Line of Communist Party of India

Introduction

After the discussions in February and March 1951, which took place between representatives of the CPSU (b) and the CPI in Moscow, a slew of important documents were published in India. These were the Party Programme; the Tactical Line, which remained a closed statement for many years, and the Statement of Policy which was an open version of the tactical line understanding; and the Election Manifesto prepared for the first general elections in India. (1) As is clear from the CPSU party archives all of these documents secured the approval of the CPSU (b) and its leadership headed by Stalin.

Discussions between the two parties - initially it had been thought to involve Liu Shao-Chi of the Communist Party of China - had been necessitated as a result of the failures of the three successive lines identified with P.C. Joshi, B.T. Ranadive and Rajeshwara Rao which led to the crashing of the CPI activities. P.C. Joshi had welcomed the Mountbatten Award despite its compromising character; he had supported the Pakistan proposal between 1942 and April 1946 until the CPI leadership was otherwise convinced by Rajani Palme Dutt; and had wished to ally with the Nehru wing of the Congress Party. The 2nd Congress of the CPI which was held in Calcutta in February, 1948, decisively threw out what was considered to be the reformist line of the Joshi leadership. However the new B.T. Ranadive leadership embarked upon a new course of activity which all but destroyed the party. Ranadive, ostensibly, sought to emulate the course of the Russian revolution, under which the workers' uprisings had precipitated peasant revolution, but under his leadership, in its stead, the working class was expected to engage in insurgent offensive actions when it lacked the capability and force to do so. Ranadive, moreover, denied the colonial and feudal character of the Indian economy and proposed to intertwine the democratic and socialist revolutionary processes. He was under the influence of the views of the Yugoslav Communist Party in this matter. Stalin directly rejected the immediate perspective of socialist revolution in India as being 'stupid' and 'dangerous'. The views of Ranadive were dismissed as being akin to 'Trotskyism' and 'Titoism' both by Rajani Palme Dutt and sections of the CPI. Rajeshwara Rao and M. Basuvapunniah of the Andhra committee rightfully stressed the democratic character of the Indian revolution. They drew their inspiration from the experience of the Chinese revolution and proceeded to suggest that the path to the Indian revolution lay through partisan warfare such as was being practiced in Telengana. The elevation of Rajeshwara Rao to the CPI leadership did not, however, resolve the party differences. CPI leaders who had a base in the working class and the trade unions such as S.A. Dange and S.V. Ghate did not accept that immediate armed struggle based on partisan warfare could be the order of the day. P.C. Joshi and Ajoy Ghosh adopted similar stands. The party was now exhibiting paralysis as a result of the collisions between the contradictory approaches of different sections. It was this impasse which prompted the CPI to suggest a meeting with the leadership of the CPSU (b). (2)

In the discussions in Moscow, Stalin rejected the perspectives of both the Ranadive and the Rajeshwara Rao groups. He poured scorn on the possibility of socialist revolution in a country which was still colonial and under the grip of British imperialism and rejected the notion of revolution initiated by the working class which would lead to the revolution of the peasantry. Accepting the need for people's democratic

revolution he dismissed the possibility that partisan warfare by itself could lead to revolution in India. In China the People's Liberation Army achieved success, Stalin said, only after it was able to move to Manchuria. There it had a friendly Soviet rear so that the PLA no longer had to fear encirclement by the troops of the Kuomintang and indeed was later able to go on to the offensive against the Chiang Kai-shek armed forces. The Indian revolution had no such advantage. This suggested that in India partisan war had to be accompanied by the revolutionary actions of the working class. The CPI had to win over the majority of the working class, engage in strike actions and form armed workers' detachments in the urban areas. (3) Stalin noted that the partisan warfare in Telengana did not represent the main form of struggle in the country. Rather it was only the beginning of the opening of the struggle in India. The CPI was a weak party so that it should not at once speak of armed struggle as this would lead to serious difficulties arising.

After discussions with Stalin the CPI delegation in Moscow produced the initial drafts of the party programme and the tactical line. The latter was founded on the perspective of combining the armed activity of the working class with peasant partisan warfare.

The Draft Tactical Line text published here, after amendments, was adopted by the Communist Party of India but it was produced and circulated only as a closed document. The Statement of Policy represented the public statement of the CPI on tactical questions.

While the Tactical Line was supported by the CPI it became contentious after the rise of Khrushchev. The document fell out of favour amongst those sections of the party which supported a peaceful transition to national democracy, indeed it also was marginalised by the bulk of those revolutionary sections of the communist movement which were influenced by the CPC and retained their support for the people's democratic revolution. For a number of years the CPI M trend defended, on the whole, the Statement of Policy and the Tactical Line. Whilst the CPI and the CPI M had veered around to the understanding that India could no longer could be characterised as a colonial and feudal country (in consonance with the acceptance of the social democratic 'decolonisation' theory(4)) and that now India was a politically independent state they were sharply divided on the stage of the Indian revolution. While the CPI considered the desirability of an alliance with the progressive bourgeoisie in a national democratic revolution, the CPI M advocated people's democratic revolution under the leadership of the working class. The CPI M, moreover, supported the Tactical Line in its opposition to the understanding of the CPI ML in its initial years that it was necessary to replicate in India the path of revolution by partisan warfare as had been successful in China. The limitations of partisan warfare in India being the sole mode of struggle had been pointed out by Stalin in 1951.

However from the foundation of the party in real terms the CPI M was not seriously committed to the Tactical Line and Statement of Policy documents. It may be recalled that P. Sundarayya was General Secretary of the CPI M from the foundation of the party in 1964 right through to October 1975. All attempts by him to apply the Tactical Line were stalled by the rest of the leadership of the party, particularly by B.T. Ranadive and M. Basavapunnaiah. In his letter of resignation from the general secretaryship of the party, P. Sundarayya in October, 1975, was to state 'Though our party congress and CC Resolutions again and again endorse the "Tactical Line" (the policy statement), but in practice it is being negated. The line and understanding given in the policy statement must be strictly adhered to.' (5) This meant that the revolutionary perspectives of the workers' revolution in conjunction with partisan warfare was not acceptable to the party. The Tactical Line which sought to combine workers' and peasants' military

insurgency demanded that locales be developed which could establish contiguous and continuous areas which would be centres of workers and peasants political activity. This too could not be enacted. Sundarayya indicated his experiences that: 'I have enumerated priority regions and areas to be developed as compact and contiguous areas, making major industrial and administrative centres as centres of our working class and peasant movements, in March 1969 in a note to PBMs (No. 27/69). There are about 20 inner-PB letters prepared by PB members in this connection during 1969 and 1970, and yet, when we could not come to a common understanding. Feb. 1970. It was broadly endorsed by the CC. Yet when it was to be finalised by the PB, there was sharp criticism..

Sundarayya reminded the party that the Muzaffarpur Central Committee Resolution of March 1973 on organisational tasks had resolved as follows:

"This concept of priority areas and developing them first as political bases from which the revolutionary movement can be extended and defended better, will become a reality if the whole party takes it up seriously. There is no use accepting this in words, but the first opportunity running after every part of the state and dispersing cadres all round.

"The present tendency of totally neglecting the work among the peasantry in the surrounding areas of an industrial city and among the other sections of the people in that industrial hub and city itself and only of thinking in terms of trade union extension into some farther away centres, would not help either the politicalization of the working class or building the alliance of workers and peasants, nor does it become the basis for broad people's front."

In practical terms the Tactical Line document was inoperative for the CPI M.

In the same occasion in Muzaffarpur it had been reiterated that it was necessary to build up a secret part of the organisation. Sundarayya reminded the CPI M:

'Party programme lays it down that our party must be prepared to face any twists and turns. The Tactical Line lays down that it is necessary to build underground units in villages, in factories, shops and departments. C.C. resolutions of 1967 and 1973 (Muzaffarpur reiterated this aspect) Muzaffarpur C.C. resolution lays it that CC should get report and review about the progress of this organisation of secret units every 6 months. But except in terror ridden areas in certain parts of our country nowhere else this has been attempted. Practically every member, every candidate, every sympathiser is exposed and open, in all sectors, and even in Government Services.'

In resigning from his party position Sundarayya said that one of the reasons for this was that the Party had ignored the building of a secret part of the party organization.

The hiatus between the revolutionary pretensions of the CPI M in terms of the programme, statement of policy and other documents, continued Sundarayya, and its practice meant that it had not broken from parliamentary, legalistic and peaceful illusions:

'First and foremost reason is that even our leading cadre have not yet grasped the implications of our party being a party of the proletariat attempting to achieve P.D. Revolution. In our programme, policy statement, constitution, in our task documents on T.U., Kisan and party organisation and in our political resolutions

we again and again stress and outline the tasks from the angle of revolutionary party. But on the whole, all that remains in words while our practice is based on deep-rooted ***parliamentary, legalistic illusions and on possibilities of peaceful development of our party and movement for a long period to come. We are unable to shake off the revisionist habits, thinking the mode of functioning in all mass fronts and in party building.' (Emphasis in the original).***

Perhaps no communist party has ever been so acidly criticised as this by its own General Secretary.

After the resignation of P. Sundarayya the CPI M re-examined the Tactical Line and Statement of Policy in 1976. The ensuing document 'The Statement of Policy Reviewed' was written by M. Basavapunnaiah who had been a member of the original four-member CPI team who had written the Draft Tactical Line in February 1951. The review was adopted in 1976 but published only in 1986 after the death of P. Sundarayya. (6)

The case of P. Sundarayya revealed his utter isolation in the CPI M in his attempt to apply the Tactical Line document between 1964 and 1975.

Much the same situation existed in the developing Marxist-Leninist movement in the period before and after the formation of the CPI M and the CPI ML.

This is also evident from the attempts of Parimal Dasgupta in the decades after 1953 to stress the importance of the CPI Programme and the Tactical Line of 1951. (7) In consonance with the 1951 documents he denied from 1953 onwards that the country had an independent government, he accepted that foreign capital and the native bourgeoisie controlled the industrial sector; that despite modifications feudal interests dominated in the rural economy; and, that the incomplete national liberation struggle had merged with the Democratic Revolution. Further he was not in agreement with the view in 1955 that India needed to follow the 'Kerala way,' or that a 'peaceful and parliamentary path' could achieve success. Parimal Dasgupta later rejected the political formulations of the CPI M on the grounds that they had inherited their understanding of the Indian state, economy and society from the united CPI of the period between 1953-1964. The two parties differed on whether national democracy or people's democracy was the immediate revolutionary stage. In the aftermath of the Naxalbari struggle sections within the CPI M formed the Coordination Committee of the Communist Revolutionaries (CCCR). But this led to a further division when the majority section adopted the 'extreme ultra-left' view that the only form of struggle was to be 'armed struggle' in the rural areas, which, in actuality, expressed the over-riding practice of individual terrorism. The majority section went ahead and formed the CPI ML. Writing three decades later in 1999 and still under the impress of the Tactical Line he continued to stress the necessity of the revolutionary party to carry out joint struggles of the industrial working class and the peasantry. (8) Parimal Dasgupta continued to defend the Tactical Line document with its stress on the revolutionary path not the peaceful path, the combination of partisan warfare in the countryside and the workers' rising in the cities and the understanding that the alliance of workers and peasants was the condition of victory. Projecting the perspectives of the Tactical Line when the bulk of the communist revolutionaries were captivated by the example of the successful partisan warfare in China was an uphill task. That Parimal Dasgupta was not engulfed by the atmosphere of hostility to the working class, the trade unions in the 1960s is itself most extraordinary.

References

1. (ed.) Mohit Sen, 'Documents of the History of the Communist Party of India', Volume VIII, PPH, New Delhi, 1977, pp. 1-54. www.revolutionarydemocracy.org/archive/1951prog.htm, www.revolutionarydemocracy.org/archive/1951policy.htm, www.revolutionarydemocracy.org/archive/cpi1951.htm

2. Further details of the difference revolutionary strategies of the CPI may be found in: Vijay Singh, 'Some Strategies of Indian Communists after 1947', in (eds.) Andreas Hilger and Corinna R. Unger, 'India in the World since 1947', Peter Lang, Frankfurt Am Main, 2012, pp. 99-119.

3. Record of the Discussions of J.V. Stalin with the Representatives of the C.C. of the Communist Party of India Comrades, Rao, Dange, Ghosh and Punnaiah, (9th February 1951), Revolutionary Democracy, Vol. XII, No. 2, September 2006. http://www.revolutionarydemocracy.org/rdv12n2/cpi2.htm

4. On the question of 'decolonisation' theory see: 'Dekolonizatsii Teorii' in Ekonomicheskaya Entsiklopedia Politicheskaya Ekonomia, Tom I, Izdatel'stvo 'Sovetskaya Entsiklopedia', Moskva, 1972, p. 374; 'Revolyutsionnoe dvizhenie v kolonial'nykh i polukolonial'nykh stranakh. Tezisy, in: 'Komunisticheskii Internatsional v dokumentakh, 1919-1932', Moskva, 1933, pp. 832-870; Kuusinen, 'The Revolutionary Movement in the Colonies', Volume 8, No 68, International Press Correspondence, pp. 1225- 1233; 'Concluding Speech of Comrade Kuusinen on the Colonial Question', Sixth World Congress of the Communist International, International Press Correspondence, Vol. 8, No. 81, 21st November 1928, pp. 1519-1528. V Serebryakav, L. Kasharshii, 'Protiv trotskistskoi kontseptsii imperializma,' Leningradskoe otdelenie kommunisticheskoi akademii pri Ts I K SSSR, Institut ekonomiki, Partiinoe izdatelstvo, Moscow, Leningrad, 1932. L. Gruliow, *Soviet Views on the Post-War World Economy,* Washington, 1948, (Translated from the Russian). Sobhanlal Datta Gupta, 'Comintern and the Colonial Question: The Decolonisation Controversy, CSSS, Calcutta, 1976, and 'Comintern, India and the Colonial Question, 192037, K. P. Bagchi & Company for CSSSS, Calcutta, 1980.

5. (ed.) D. Prempati: P. Sundarayya 'My Resignation'(1975), India Publishers & Distributors, New Delhi, 1991. http://www.revolutionarydemocracy.org/archive/resig.htm

6. M. Basavapunnaiah, **'**The Statement of Policy Reviewed', The Marxist, Vol. III, No. 3-4, April 1986**.** www.revolutionarydemocracy.org/archive/basavapunnaiah.htm

7. Details of the struggles of Parimal Dasgupta may be located in Pradip Basu, 'Towards Naxalbari 1953-1967', An Account of Inner-Party Ideological Struggle, Progressive Publishers, Calcutta, 2000.

8. Parimal Dasgupta, 'People's Democratic Revolution in India', Published by Prof. Nripen Chatterjee, for Communist Darshan Prakashan, Howrah, June, 1999. Acknowledgements to Basudeb Acharya for this.

Vijay Singh

Whom to despatch

To Comrade Stalin

Sending you the draft, translated from English, on the tactical line of the Communist Party of India presented by comrades Dange, Ghosh, Rao and Punnaiyah.

Chairman
Foreign Policy Committee CC AUCP (b)
B. Grigorian
27 February 1951

To the Central Committee of the Communist Party of the Soviet Union (bolshevik)

Dear Comrades,

On your request we are sending a draft prepared by us explaining the tactical line which the Communist Party of India shall follow. We have tried to include all the questions that comrade Stalin asked us to consider.

On the question regarding the guerrilla warfare comrades Rajeshwar Rao and Vasu Punnaiyah do not agree with some of the formulations included in the present draft and their arguments are presented in a separate letter. They agree with rest of the points included in the draft.

With best wishes

S.A. Dange
Ajoy Ghosh
K. Rajeshwar Rao [sic]
M.B. Punnaiyah

Translated by V. Pavlov
True:
mm12 Translation from English

Doubts Regarding the Question of Partisan Struggle

The objective of partisan struggle should be the liquidation of the enemy's armed force with the participation of the mass of peasants. Actions directed against individual oppressors in order to terrorize all the rest of the oppressors so that they desist from oppressing others is called terrorism. I cannot understand why, in principle, is any action against individual oppressor is prohibited, be it a land lord, official or a spy.

In my opinion at times in the earlier stage of partisan struggle it becomes necessary to take such actions against some known oppressors not to, by these means force other oppressors to desist from oppressing, but to defend the movement itself and the partisan units. I do not understand how do such action make the people passive.

As far as I understand the international literature on this question, such actions against particular individuals were taken by the partisans against German and Japanese fascists in the occupied countries during the antifascist war and similar actions are being taken presently in Asian countries where partisan

war is being conducted - Malaysia, Burma, Indo-China etc. As far as I understand Lenin not only did not oppose such actions in his article on partisan war, but, on the contrary severely criticised the Mensheviks who opposed such actions denouncing them as anarchism.

We request clarifications on this question.

K. Rajeshwar Rao [sic]
M.B. Punnaiyah

The signature is in ink of different colour. The letter is written by the hand of K. Rajeshwar Rao [sic]. — Translator's comment.

Translated by Pavlov Translation from English

Draft

Document on the Tactical Line of Communist Party of India

1. The main immediate aims proposed in the draft programme of the Communist Party of India is the liquidation of feudalism, distribution of all land in the possession of the feudal elements* among the peasants and the agricultural workers and achieving full national independence and freedom. These aims can be reached only by overthrowing the existing order in India and replacing it with a peoples' democratic order. With this in mind the Communist Party will make all efforts to mobilize the peasantry against the feudal exploiter, strengthen the unity of the workers with the peasantry and establish on a national scale, under the leadership of the workers, a broad united front of all anti-imperialist classes (including the national bourgeoisie), sections, groups and other elements ready to fight for democracy, freedom and independence of India.

2. While resorting to all forms of struggle. Including the most elementary forms and using all legal possibilities for the mobilization of the masses, and moving forward in the struggle for freedom and democracy, the communist party has always maintained that in present colonial order in India and in view of absence of any genuine democratic freedom legal and democratic opportunities are strictly limited and therefore replacing the existing order supported by imperialist-feudal order by a people's democratic state is possible only by means of an armed uprising of the people. The concrete experience of the past 3 years of so called independent transition of power+ is a proof of this assertion.

3. Still, among the rank and file of our party incorrect and distorted views prevailed regarding the exact nature of the armed struggle and the form of such a struggle in order to achieve success. In the period since the 2nd Congress of the party the dominating tendency among the leadership was to ignore the colonial character of the economy of India, reject drawing any lessons from the experience of the revolutionary movement in China and other colonial countries, undermine the great importance of the

peasant struggle to promote the view that general political strikes in the cities and industrial regions is the main tool of our revolution, that such strikes on their own would suffice to cause a revolt all over the country and would lead to the overthrow of the existing order. Later, on the basis of misreading of the experience of the Chinese revolution, the thesis that the revolution in India will develop along the same path as the revolution in China and that the partisan struggle will be the main or even the only tool in achieving victory was put up. While the former thesis undermines the importance of the peasant masses and their struggle, the latter undermines the importance of the workers and their actions. Both the tactical lines were a result of ignoring of the particular conditions in India and the tendency of a mechanical comparison with other countries.

Both theoretically and practically these two tactical lines rejected the main objective of uniting the workers and the peasantry, rejected the aim of building a united national front on the only solid foundation of such unity, rejected the leading role of the class of workers in the anti-feudal and anti-imperialist revolution.#.

4. In order to develop a correct tactical line it is necessary to reject these incorrect theses and to take account of all the particular conditions existing in India. India is a large country with a backward largely colonial economy and 80% of its population is dependent on (tied to – in pencil) agriculture. In such a country, a partisan struggle, as the experience in China shows, is one of the most potent means in the arsenal of the revolutionary movement and the communist party must make use of it in the struggle for national liberation. At the same time, we need to understand that there are factors, characteristic for India, which are such that the exclusive use of this means cannot lead to victory. A split in the national front in China in 1927 brought about a simultaneous split in the armed forces and in the beginning the communist party had only 33,000 combatants.

Apart from this, an underdeveloped network of railways and other means of transport did not allow the enemy to quickly concentrate its forces against the regions occupied by the communists. Despite of these advantages that the revolutionary forces enjoyed, they were on numerous occasions encircled by the enemy. They were forced to break out of this encirclement and move to newer regions to escape annihilation in order to regroup their forces. Only when they moved to Manchuria and found a solid rear in the Soviet Union, the threat of encirclement was receded and could conduct a strong offensive that in the end brought about the liberation of China. So, precisely the support in the form of a powerful and solid rear provided by the Soviet Union had a decisive role in the victory of the tactics of a partisan war in the Chinese countryside.

5. In this sense the situation in India is different. Firstly, we do not have an army and it needs to be created. The transport network in India is much more developed than in China allowing the government to quickly concentrate large number of forces against the partisans. And most importantly, the geographical location of India is such that we cannot depend on any friendly state which could offer a strong and solid rear. This does not mean that there can be no partisan struggle in India. On the contrary, on the grounds of the above cited factors, a partisan struggle should be one of the main weapons in our arsenal as in all colonial countries. However, just this weapon alone cannot provide victory. It should be used along with other weapons – a general strike and revolt in the towns under the leadership of the armed units of workers. Intensive work should also be done among the armed forces which almost totally consists of people from the oppressed and exploited sections of the peasantry that can be won over to the side of the revolution. The presence in totality of these three factors is absolutely necessary in India.

6. Partisan occupied areas would inevitably come up in various parts of the country as the crisis would deepen and the peasant movement would grow to the level of a revolutionary takeover of the lands and the grain reserves, thereby, paralysing and destroying local forces enemy. These regions and the revolutionary forces operating in these areas will always be under the threat of being encircled and destroyed by the enemy. Even the formation of liberated territories with armed units of their own in many parts of the country will not eliminate this threat as the regions themselves will be surrounded on all sides by the enemy forces. Therefore, a partisan struggle alone, independent of the fact that how widespread it will be, cannot lead to victory over the enemy under the present concrete circumstances in India. When the intensifying crisis will lead to widespread struggle and when the partisan forces in a number of areas will fight against the enemy, the workers in the towns and in the main branches of industry, particularly in transport, will have to play a decisive role. The offensive of the enemy on the partisans and against the liberated zones must be resisted and paralysed through massive strikes by the workers. If a broad surge of partisans will combine with the general strike and revolt of the workers in the towns, the enemy will not be able to concentrate its forces in any one area to defeat the revolutionary forces and will itself then face the possibility of defeat and destruction.

7. Both these theses held by the party – the thesis of a general strike leading to a revolt in the countryside, as well as the one that simple expansion of the partisan struggle will lead to victory – need to be rejected. It must be realised that only when the peasant movement grows into a partisan struggle in several parts of the country, only then this struggle can be combined with strong mass general strikes of the workers that will paralyse the enemy and result in a rebellion in the towns under the leadership of the armed units of the workers and when under the impact of a mass movement and as a consequence of our direct activities among the masses, the armed forces will begin to waver and large number of them will break away and join the people – only then will the victory of the revolution guaranteed. The task of the communist party of India is to work with a clear objective of leading the masses in the towns as in the countryside in their day to day struggle for concrete demands and direct their movement toward this aim in a planned and agreed manner.

8. Such a perspective demands extremely close unity of the workers and the peasantry and leadership role by the workers on the basis of such a unity. This unity is created in course of actions, boldly defending the demands of the peasants through direct support which will be given to the peasants by means of demonstrations and strikes. Leadership by the workers will be done not simply through the communist party, but primarily through direct massive actions of the workers in support of the demands and struggle of the peasantry. The class of workers is closest to the peasantry which sees it as its closest friend and ally. Many workers are natives of agricultural regions and are connected to the peasantry by innumerable ties. The actions of the workers do not only help in the ongoing struggle of the peasantry but also, as history of our national movement shows, galvanises the peasantry in the nearby regions, revolutionises it and helps in attracting new masses of peasants into the struggle. In the present situation in India when all the classes and all the sections excluding a handful of exploiters are facing the threat of death from hunger and when the hatred against the government is on the rise, the actions of the workers on questions of decreasing food rations can be a great tool for galvanising the whole population to give concrete form to expressing their discontent, for creating the unity in the actions and promoting the peoples movement to higher levels. While carrying on its struggle not only for its own demands, but also for the demands of all classes and groups, specially the peasantry, and acting as the main defender of a genuine democratic

movement, the class of workers acts like a leader of the revolutionary population and builds its revolutionary unity.

9. Therefore, of prime importance is creating political consciousness in the class of workers, of making it aware of is role as the hegemon, overcoming the present lack of unity of the class of workers, attracting to our side the majority of the workers in the main branches of the industry and building a strong movement of the worker class with underground committees in the factories and workshops as its core. The best and the most active elements must be brought into the party and preparatory work needs to be done for creating armed units of workers in major industrial centres. All of this requires intensive political propaganda work among the workers, patient daily work, leadership of the struggle for the immediate demands of the workers and creation of a strong trade union movement. Only a united class of workers and a class of workers aware of its hegemonic role can create unity.

10. In agricultural areas, the party needs to mobilize every layer of the peasantry against feudal exploitation including rich peasants and create unity among them on the support of agricultural worker and poor peasants who together constitute the majority of the population. Though the liquidation of feudalism and distribution of land among the peasants must continue to be our main slogan of an agrarian revolution during the whole period, we need to formulate the immediate concrete demands for each province and for each region such as reduction of rent, just payment for agricultural products, abolition of feudal taxes and forced labour, a basic minimum for agricultural workers etc., and head the actions for implementation of these demands. The agrarian crisis is about to come to a boil, against the present government, that has come to power because of the their support and has then betrayed them, discontent is all pervasive among the peasants. However, despite the widespread discontent against the government despite the frequent demonstrations by the peasants in many parts of the country, the peasant movement in the country is still quite weak, and large sections of the peasantry are not yet engaged in active struggle because of lack of organisation and leadership. Our objective should be to overcome these weaknesses through persistent popularisation of our agrarian programme, by putting forward specific and easy to understand demands that can become the foundation for wide ranging actions by means of patient day to day work correct leadership of the struggle for these demands and also by creating during this struggle a network of organisations of the peasants and of the agricultural workers with underground cells in the countryside as leadership and directive centres. Volunteer units consisting of combatants and committed groups of peasantry need to be formed for the defense of the peasant movement against the enemy's onslaught. These units will become the core of partisan units as the movement progresses and reach the stage of seizure of land and partisan war.

11. As the crisis grows, the movement and the unity, consciousness and organisation is strengthened, the strength and the influence of the party increases and as the enemy resorts to more and more ruthless measures to destroy the peasant movement, so will the question when and where to use arms become more and more important. As this question is very important practical question it is undoubtedly necessary that the party must come up with a clear and unambiguous answer.

12. It is necessary to understand that due to the large territory of India, different levels of consciousness of the masses and different levels of mass movements in different parts of the country, unequal intensity of the agrarian crisis and varying influence of the party itself , the peasant movement cannot develop at an even pace everywhere. Undoubtedly one must avoid untimely revolts and adventurist actions of any

kind. At the same time it would be a mistake to assert that one should resort armed actions of a partisan war in a particular area only when the movement in the rest of the regions reaches the stage of a rebellion. On the contrary, as the movement progresses a situation may be created in some regions that will require armed struggle taking the form of a partisan war. For instance in the large topographically advantageous regions where the peasant movement has matured enough for seizure of lands, the question how to carry out such a seizure of land and how to defend the seized lands will become the most urgent question of the time. We hold the view that, in these conditions, the partisan struggle begun by the masses of the peasantry especially by the most oppressed and exploited on the basis of a genuinely mass peasant movement and strong unity under the leadership of the party, combined with other forms struggle such as boycott of the landowners, mass refusal to pay rents, strikes by agricultural workers can, if properly carried out and directed, stir up and revolutionise the peasant masses in all the regions of the country and raise their struggle to a higher level. As the peasant movement progresses it must be combined with mass actions of the class of workers especially in neighbouring regions such as strikes and demonstrations. Begun on the basis of careful preparations and accounting for all possible factors the partisan struggle must be carried on with courage and perseverance and the accomplishments of the movements be defended by all means at our disposal. At the same time the party must act with utmost flexibility when the superior enemy forces are concentrated against the partisan areas and the partisan forces face the threat of defeat or complete annihilation.

13. We need to, in our agitation and propaganda, emphasise the defensive nature of the partisan struggle, pay special attention on the demands that the peasants are fighting for and on the atrocities that have forced them to take up arms. It is necessary to point out that it is the enemy who is responsible for the violence and bloodshed.

14. For the party to carry on the partisan struggle in genuine and correct bolshevist way so that the partisan struggle becomes a weapon of the revolution, it is necessary that the position of the party toward individual terror is fully explained. The communist party is irreconcilably against individual terror in any manifestation. Any attempt to show the tactics of individual terror as a tactic of partisan struggle, any tendency to equate these two tactics and any tendency to blur the difference between the two – each and every such tendency must be severely opposed. It is necessary to clearly understand that any sort of armed action is not a partisan struggle even if it is carried out by a unit that consists totally of peasant combatants and even if such actions are organized by party cells.

15. In a partisan struggle, the masses are the active participants, heroes and creators of their own history. Partisan struggle is a product of the mass movement and is directly tied to this movement, and in the concrete conditions of India of our time it manifests itself when this movement reaches a particular stage of seizure of land and grains stocks and also the stage of rebellion in the regions under consideration. The partisan struggle should not be conducted in isolation from the masses, not in a manner that the masses play only the role of a passive sympathizer that provides food, shelter and information. On the contrary, partisan actions should be combined and conducted with the aim of conducting other forms mass actions such as seizure of lands, abolition of rent payments, active boycott of oppressors of the people. Only a partisan struggle combined inseparably with such a mass movement can develop and expand and instill revolutionary confidence in the people.

16. Partisan actions, contrary to individual terror, are undertaken not to liquidate a particular oppressor or this or that “marked” landowner or police officer. The objective of the partisan actions is defending the peoples’ movement, disorganisation and destruction of the forces that want to destroy the movement. These forces may be the armed forces, police units, fascist armed bands like the bands of internal security. The task is to destroy these forces in parts through a series of engagements and sudden attacks, seize their arms, liquidate them and render impossible their operations against the people by breaching their transport , and thus create such conditions that in favourable situation the partisan dominated regions could become liberated zones and the partisan units become a liberation army. In contrast to these genuine partisan actions, the fine edge of individual terror is directed against particular oppressors of the people. Particular oppressors - landowners and police officers - are “marked” and separate armed individuals or units organize their liquidation. The aim of such actions is to terrorize other oppressors and force them to stop oppressing the people. As the experience of all countries show such actions never achieve this objective. Such actions make people passive instead of making them active and are futile and harmful in every way.

17. In the process of encounter between the peoples’ partisan forces and reactionary forces of the enemy, individual oppressors including the most hated ones may be killed, but such killings are not the objective of partisan actions. In the liberated areas peoples’ courts will try and punish individual oppressors for crimes committed by them, but this is not the same as organizing actions specifically with the aim of killing one or the other oppressor.

18. Since such is the nature of the partisan war, and since such are its objectives, it is necessary to understand that partisan struggle is an extremely serious matter and cannot be started without adequate political, organisational and technical preparations, without a careful assessment of the concrete conditions in the country in general and a given region in particular. Just as the party should not allude to the existing weakness of the peoples’ movement in the whole of the country as an argument to reject all partisan actions even in areas where the conditions are favourable for such actions, it should, presently, conduct partisan war in a flexible manner and to strengthen the peoples’ movement in general.

19. The party can achieve this and develop the mass movement to the level of a partisan struggle at the national level and a general strike of the workers leading to a revolt only if it will, at any given moment, correctly assess the national-political situation, if it will reject subjectivism and will not accept the desirable as reality, if it will not confuse opportunity with reality, and if moreover, it will keep in mind that the objective conditions are not sufficient and that there should also be the subjective factor – a mass party, which has deep roots among the masses, in particular among the class of workers, a party in which they have confidence and one that can lead them to the victory of the revolution.

20. Despite the great revolutionary surge among the masses during the last 3 years and despite the numerous mass actions that occurred and are occurring, it will be an great exaggeration to state that India is on the verge of a revolutionary revolt and revolution, that there is already an ongoing civil war in the country, that the government and its leaders and the agents are already isolated etc. etc. Such an exaggeration inevitably leads to ignoring of concrete tasks confronting the party, to organisation and propaganda of adventurist actions in isolation from the people, to futile calls for action and pompous slogans that have no relation either to the existing level of consciousness of the masses or to the real situation. In practice it results in the isolation of the party that makes it easy for the enemy to destroy it.

Its result is that the masses go over to the socialists and other subversive elements. Equally wrong are those who view, through the lenses of reformism, only the weakness and lack of unity in the peoples' movement and the offensive of the enemy, and preach the policy of retreat and "waiting", the policy of regrouping their strength and rejection at present of all armed actions in the towns and the countryside. The tactics, based on this understanding of the situation will result in the worst form of reformism and will lead to situation in which the party follow behind the masses instead of leading them.

21. The reality of the situation is that the crisis is quickly growing, under its influence the masses are being revolutionized and a period of large scale clashes lies ahead. The fact the government has not fulfilled even a single obligation promised to the masses, the inability of the government to solve even a single problem – especially the question of agrarian reforms and food supplies for the population – all of this rapidly shatters all illusions and already the majority of our people view the existing government as a government of the exploiter classes, as a government of landowners and capitalists. The majority of the population thinks that the government can be changed and a genuinely popular government be elected without resorting to armed revolt but through general elections, but in the struggle for day to day demands – sufficient pay, just prices for agricultural goods and restoration of ration cards system etc. – hundreds of thousands of people are beginning to act in all parts of the country. The growth of peoples' movement still lags behind the growth of discontent among the masses and only a small part of the population is drawn into the real struggle against the government. This lagging behind is a result of not only repressive measures by the government, but above all a result of a weak party and the existing disunity of the progressive forces. Therefore, one of the main tasks of the party is to strengthen the unity of the class of workers, unification of the popular forces based on a concrete programme and building of a mass party so that the party can provide leadership and only such leadership can unite and expand the mass movement and bring it on to a much higher level.

22. The party must put forward the slogan that the present government must be dissolved and replaced by a peoples' government that represents the unity of the democratic forces, a government that fights against the British empire and which will bring about the agrarian reform and democracy. It must use the forthcoming general elections for widely popularizing it programme, for mobilization and unification of democratic forces, for exposing the policies and methods of the present government. The party should lead the masses in their day to day struggle and take them forward step by step so that the people on their own experience are convinced about the necessity and inevitability of an armed revolution. The party must not speak about the inevitability of fascism and instead use the huge resources of democratically inclined people in the country to unify the people and retard the strengthening course toward fascism taken by the present government. Through patient and systematic day to day efforts, by openly fighting for the demands of the people, by correct leadership of the concrete struggle of all the layers of the people, the party shall grow and be able to fulfill its role as the organizer and leader of the popular- democratic movement.

23. Therefore, we should stop these endless debates being carried out in our party during the course of this year on the question of the Chinese path, on the question of how to conduct an armed struggle. Such debates lead to disorganization in the party, dilutes it strength and deprive the masses of leadership just at a time when they need leadership of the party the most. Debates on these questions conducted openly as the case has been till now reveals all our plans to enemy and makes it difficult to implement them.

The fact is that there is going to be a crisis very soon and the party in its current state, being disorganized and weak, cannot fully utilize the crisis to carry the people toward a revolution. The party is not prepared to carry the huge responsibility that such a situation will put on it. Therefore, the present weaknesses should be overcome as soon as possible so that the rank and file of the party are united and measures are taken to broaden the mass base of the party and strengthen it. While drawing in the best from among the workers and other classes involved in the struggle and transforming it into a mass party, it is also necessary at the same time to be alert to admitting elements in the party who are still not considered to have been adequately checked out and to be trustworthy. For this purpose we should have a system of candidature to membership of the party. Using all legal means it is also necessary to decisively strengthen the illegal present apparatus of the party.

24. One of the most important task for the party in our country is the task of mobilising the Indian people for defending peace. As it is one of the largest and most densely populated country of the world and one that occupies key position in south-East Asia, India must play a key role in the battle against Anglo-American war mongers and maintaining peace. The task of the communist party is to see that India plays this role.

25. Forces of peace in our country are potentially great. And these forces are becoming stronger. The love and administration for the Soviet Union is widespread in all the layers of the population including the middle class intellectuals. The liberation of China and its rise as a great power, the methods that have helped the peoples' government of China solve the food problem, famine, floods and illnesses make a great impression on our people. Equally strong is the mood in the country against the American aggression in Korea and so widespread are sentiments of sympathy for the Korean people that even the most reactionary newspapers were forced to criticize the Americans. These unqualified sentiments among the masses and other factors have forced the government of Nehru to oppose the most ugly evil doings of the American imperialists (threat of use of atom bomb, declaring Peoples' China as the aggressor etc.).

26. The party, however, as so far has not been able to convert the widespread striving toward peace into a great movement for peace because, as regarding other questions, our approach to the question of peace was extremely sectarian. The movement for peace remain just a movement limited to the supporters of the party, trade unions and the peasants' organisations under our influence. The platform for peace was used of general attacks on the government in regard any problem and for popularising the struggles conducted by the party. This has inevitably resulted in restricting the scope of the peace movement and that all the people for whom peace is dear could be drawn into the struggle. It is only lately that we have started to move away from such a damaging method.

The other manifestation of sectarianism was that we could not connect the question of peace with other key questions confronting the people, we could not show the connection of the course taken toward war and increasing defense budget of the Nehru government with rise of prices of essential goods, budget cuts in education, unsatisfactory situation in the housing sector and increasing offensive on civil rights etc.

27. It is extremely important to reject all forms of sectarianism so as to expand the struggle for peace that will have wide support. The growth and expansion of the national liberation movement helps the cause of peace. The growth of peace movement also helps in expanding the national liberation movement. In this manner these two movements are closely linked to each other, one strengthening the other. The peace

platform is wider platform. It can and should include all supporters of peace, all the elements that for one reason or the other are against war and are ready to oppose all measures meant to start and spread war.

28. The peace movement should correctly assess the foreign policy of the Nehru government regarding peace and take up correct position regarding all particular manifestations of this policy.

Though the peace movement should support special measures of the government that stop the war mongers; for instance, Nehru's statement against the atomic bomb and his vote against the American proposals in the UN condemning China, but at the same time point out the vacillating and half-hearted policies of the government and conduct a resolute struggle to mobilize the masses for a consistent policy of peace.

In reality the policy of the Nehru government cannot be called a peace policy. Essentially it is a policy of manoeuvring between the American and the British imperialism. Nehru is afraid of the consequences of a world war and therefore defends the policy of "moderation", a policy of "not going to far". At the same time the Indian government continues to be an active member of the British Commonwealth of Nations which is a partner of American imperialism in its aggressive wars. The Indian government has not condemned the aggressive American war in Korea, has not renounced its support to the illegal UN resolution sanctioning this aggression. It has not condemned British imperialists that are waging a war in Malaya, on the contrary, have allowed to recruit gorkhas for the war against the Malayan people. It has not condemned the French aggression in Vietnam and continues to provide service to French imperialists transporting its military and military material.

29. Therefore, apart from mobilizing the population against the threat of atomic war, in support of the Stockholm and Warsaw Appeals, one of the main tasks of the peace movement in India is to unite the people against political actions of the present government that help and facilitate colonial wars being conducted by the imperialists from England and France against the peoples' of South-East Asia. The peace movement is not a pacifist movement and not a movement for just registering a general support for peace. It is a movement for concrete actions for defending peace and against imperialist war mongers including those waging colonial wars.

30. The supporters of peace must wage a struggle against all attempts to sow enmity toward the Peoples' Republic of China. They should explain to our people that the liberation of Tibet is not a threat to peace but decisive blow to war mongers. They should support the heroic actions of the Chinese volunteers who, having thwarted the plans of the American war mongers directed to enslaving the Korean and the Chinese peoples, have strengthened the cause of peace in the whole world.

31. We should also fight against all war propaganda directed against Pakistan by pointing out that the increasingly tense relationship between India and Pakistan are a result of the imperialist manoeuvers and that it plays into the hands of the enemies of the peoples of both the countries. We should demand decisive cutting down of military budget and a policy of peace and close alliance between India, Pakistan and Ceylon.

32. The supporters of peace should carry out decisive struggle against the defamation of the Soviet Union and against all those who are trying to show the consistent peace policy of the Soviet Union as a policy of war and aggression. Based on the clear and bold statement of comrade Stalin in his answer to the question

of the correspondent from “Pravda”, we should specifically expose the real war mongers and follow the shining example of the Soviet Union, which is putting in all its energy and resources toward the further betterment of the life of the people and is leading the whole of progressive humanity in the fight for preservation of peace. A strong friendship between the peace loving peoples of all the countries will facilitate to save the world from the threat of war and the people of India must play a big role in establishing such a friendship - this fact must sink into the consciousness of the whole population.

Translated – Pavlov

True:

Handwritten remarks and underlining by V.M. Molotov.

RGASPI Fond 82, Op. 2, D. 1205, LL 28-48.

Endnotes:

* Following handwritten remark on the margin intended to be inserted here:

measure for safeguarding the interests of the workers.

+ Following handwritten remark on the margin intended to be inserted here:

from a semi-colonial regime in the country

Following handwritten remark on the margin intended to be inserted here:

directed also against imperialism and its agents in India

Click here to return to the April 2015 index.